

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்பாசூர்ப் பூரணம்.

(கத்தியருபம்.)



இ ஃ து

அஷ்டாவதானம்

பூவை-கலியாணசுந்தரமுதலியாரவர்கள்

இயற்றித்தர,

சென்னை - அள - சுப - பள

சுப்பிரமணியஞ்செட்டியாரவர்கள் - ஏஜென்ட்டு

தேவகோட்டை - பெரி - அள

சொக்கலிங்கஞ்செட்டியாரால்,

சென்னை

திரிபுரசுந்தரிவிலாசம் பிரவீற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சார்வரிஷ்ட-ஐப்பசிமீ.

1900.

உ
சிவமயம்.
சி ற ப் பு க் க வி.

திருக்கலாயபுரம்பலாத் திருவாவடு துறையாதீனம்
வித்துவான் - சேத்ரூர்

ஸ்ரீமத் - சுப்பிரமணியக்கவிராஜர்

இயற்றிய

பதினான்குசீர்விருத்தம்.

சீர்மலியு நற்றொண்டை நாடகூனி னெலட்டாத

திழ்க்கின்ற தளிக டம்முள்

செல்வமலி தென்பாசூர்த் தலமான்மி யந்தன்னேத்

தேர்தன்பர் நாளு மேத்த

வேர்மலியு நகர்தேவ கோட்டையினிற் றளபதியா

மெழிற்சொக்க லிங்க பூப

னினிதுவேண் டிடக்கனிதேன் பால்பழம்போற் சுவை

ளிலகியபு ராணஞ் சொற்றான்

[மொழிக

தார்மலியு முயர்சைவ வேளாள குலதிலகன்

தமிழ்மொழியை யேப்ப மிமிவோன்

தன்னிகரில் மெய்கண்ட சித்தார்த சாத்திரத்

தனையெல்லை கண்ட தீரன்

கார்மலியும் பூவையூ ரட்டாவ தானியெனக்

காசினிப்பா வலர்வி யக்கும்

கவினூர்த வென்னண்பன் கலியாண, சுந்தரநத்

கவிராஜ சிங்க மாதோ !

—————

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

திருப்பாசூர்த் தேவாரம்.

பண் - காந்தாரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிந்தையிடையார் தலையினமிசையா செஞ்சொல்லா

வந்துமலை வைகும்போழ்தென மனத்துள்ளார

மைந்தா மணுவென்ன மகிழ்வாரூர்போலுட

பைந்தண் மாதவிசோலை சூழ்ந்தபாசூரே. (அ)

பேரும்பொழுதும் பெயரும்பொழுதும் பெமமானென

றாருந்தனையு மடியாரேத்த வருளசெய்வா

ருருமரவ முடையார்வாழு மூர்போலுட

பாரினமிசை யார்பாடலோ வாப்பாசூரே. (உ)

கையாற் றொழுதுதலை சாய்த்துள்ளங் கசிவார்கண்

மெய்யார் குறையுந் துயரந்தீர்க்கும் விகிந்தனா

நெய்யாடு தலஞ்சடையார் நிலாவுமூர்போலும்
பைவாய் நாகங்கோடிலீனும் பாசூரே. (ங)

பொங்காடரவும் புன்னுஞ்சடைமேற் பொலிவெய்தக்
கொங்கார் கொன்றைகுடி யென்னுள்ளங் குளிர்வித்தா
தங்காதலியுந் தாமும்வாழு மூர்போலும்
பைத்தூன்முல்லை பல்லரும்பினும் பாசூரே. (ச)

ஆடற்புரியுமை வாயரகொன்றரைச் சாத்துஞ்
சேடச்செல்வர் சிந்தையுளென்றும் பிரியாதார்
வாடற்றலையிற் பவிதேர்கையா னூர்போலும்
பாடற்குயில்கள் பயில்பூஞ்சோலைப் பாசூரே. (ரு)

கானின்ற திரக்கனல் வாய்நாகங் கச்சாகத் [கண்
தோலொன் றுடையார் விடையார் தம்மைத்தொழுவா
மால்கொண் டோடமையதீர்ப் பாசூர்போலும்
பால்வெண் மதிதோய் மாடஞ்சூழ்ந்தி பாசூரே. (சு)

கண்ணினயலே கண்ணொன்றுடையார் கழலுள்ளி
யெண்ணுந்தனையு மடியாரேத்த வருள்செய்வா
ருண்ணின் றுருகவுவகை தருவானூர்போலும்
பண்ணின்மொழியார் பாடலோவாப் பாசூரே. (ஏ)

தேசகுன்றாத் தெண்ணீரிலங்கைக் கோமானைக்
கூசவடர்த்துக் கூர்வாளொடுப்பார் தம்மையே

திருப்பாசூர்த் தேவாரம்.

பேசிப்பிதற்றப் பெருமைதருவா ஞர்போலும்
பாசித்தடமும் வயலுஞ்சூழ்ந்த பாசூரே. (அ)

நருவாய்மலர் மேலயனு நாகத்தணையானும்
புகுவாயறியார் புறநின்றோரார் போற்றோவா
செகுவாயுகு பற்றலேசேர் கையாஞர்போலும்
பகுவாய் நானாயாரல் வாரும்பாசூரே. (ஆ)

தூயவெயினின் துழல்வார்துனர் தோயாடையா
நாவில்வெய்ய சொல்லித்திரிவார் நயமில்லார்
காவல்வேவக் கணையொன்மெய்தா னூர்போலும்
பாவைக்குரவம் பயில்பூஞ்சோலைப் பாசூரே. (இ)

ஞானமுணர் வான்காழி ஞானசம்பந்தன்
தேனும்வண்டு மின்னிசைபாடுந் திருப்பாசூர்க்
கானம்முறைவார் கழல்சேர்பாட லிவைவல்லா
ஞனமில் ராயும்பர்வானத் துறைவாரே. (ஈ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

திருக்குறுந்தொகை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முந்திமுவெயி லெய்தமுதல்வனார்
சிந்திப்பார்வினை தீர்த்திடுஞ்செல்வனா
ரந்திக்கோன்றனக் கேயருள்செய்தவர்
பந்திச்செஞ்சடைப் பாஞ்சுரடிகளே.

(க)

மடந்தைபாக முகிழ்ந்தமணாளார்
தொடர்ந்தவல்வினை போக்கிடுஞ்சோதியார்
கடந்தகாலனைக் கால்கொடுபாய்ந்தவர்
படர்ந்தநாகத்தர் பாஞ்சுரடிகளே.

(உ)

நாறுகொன்ஹையு நாகமுந்திங்களு
மாறுஞ்செஞ்சடை வைத்தவமுதனார்
காறுகண்டத்தர் கையதோர்சூலத்தர்
பாறினோட்டினர் பாஞ்சுரடிகளே.

(ஈ)

திருப்பாசுர்த் தேவாரம்.

(௫)

• வெற்றியூருறை வேதியராவர்நல்
 லொற்றியேறுகந் தேறுமொருவனார்
 கெற்றிக்கண்ணினர் நீளரவந்தனைப
 பற்றியாட்டுவர் பாசுரடிகளே. (ச)

மட்டவிழ்ந்தமலர் நெடுங்கண்ணிபா
 லிட்டவேட்கைய ராகியிருப்பவர்
 துட்டரேலறியே னிவர்ஞழ்ச்சிமை
 பட்டநெற்றியர் பாசுரடிகளே. (ரு)

பல்லிலோடுகை யேந்திப்பகலெலா
 மெல்லிநின்றிடு பெய்பலியேற்பவா
 சொல்லிப்போய்ப்புகு மூரறியேனசொலர்
 பல்குநீற்றினர் பாசுரடிகளே. (சூ)

கட்டிவிட்ட சடையர்கபாலிய
 ரெட்டினோக்கி வந்தின்புகுந்தவ்வவ
 ரிட்டமாவறியே னிவர்செய்வன
 பட்டநெற்றியர் பாசுரடிகளே. (எ)

வேதமோதி வந்தின்புகுந்தாரவா
 காதில்வெண்குழை வைத்தகபாலியார்
 நீதியொன்றறியார் நிறைகொண்டனர்
 பாதிவெண்பிறைப் பாசுரடிகளே. (அ)

திருப்பரஞ்சுர்த் தேவாரம்.

சாம்பல்பூசுவர் தாழ்சடைகட்டுவ
 ரோம்பன்முத்தெரு தேறுமொருவனார்
 தேம்பல்வெண்மதி சூடுவர்தீயதோர்
 பாம்புமாட்டுவர் பாஞ்சுடிகளே.

(சு)

மாஸினோடு மறையவன்றானுமாய்
 மேலுங்கீழு மளப்பரிதாயவ
 ராலினீழலறம் பகர்த்தார்மிகப்
 பால்வெண்ணீற்றினர் பாஞ்சுடிகளே.

(கௌ)

திரியுமுவெயில் செங்கணையொன்றினு
 லெரியவெய்தன ரேனுமிலங்கைக்கோ
 னெரியவூன்றி யிட்டார்விதலொன்றினுற்
 பரியர் துண்ணியர் பாஞ்சுடிகளே.

(உக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விண்ணாகி லிஷனாகி விசம்புமாகி

வேலைசூழ் குராலத்தார் விரும்புகின்ற
 வெண்ணாகி யெழுந்தாரி யியல்புமாகி

யேழுலகுத் தொழுதேற்றிக் காணதின்மு

திருப்பாசூர்த் தேவாரம்.

௭

சண்ணுகி மணியாகிக் காட்சியாகிக்
காதலித்தங் கடியார்கள் பரவலின்ற
பண்ணுகி யின்னமுதாழ் பாகூர்மேய
பரஞ்சுடரைக் கண்டடியே னுய்ந்தவாரே. (க)

வேதமோர்நான்காயா றங்கமாகி
விரிக்கின்ற பொருட்கெல்லாம் வித்துமாகிக்
கூதலாய்ப் பொழிகின்ற மரீரியாகிக்
குவலயங்கண் முழுதுமாய்க் கொண்டலாகிக்
காதலால் வானவர்கள் போற்றியென்றுங்
கடிமலர்க ளவைதூவி பேத்தலின்ற
பாதியோர் மாதினனைப் பாகூர்மேய
பரஞ்சுடரைக் கண்டடியே னுய்ந்தவாரே. (உ)

தடவரைகளேழமாய்க் காற்றாய்த் தீயாய்த்
தண்விசும்பாய்த் தண்விசும்பி னுச்சியாகிக்
கடல்வலயஞ் சூழ்ந்ததோர் ஞாலமாகிக்
காண்கின்ற கதிரவனு மதியுமாகிக்
குடமுழவச் சரிவழியே யனல்சைபேந்திக்
கூத்தாட வல்ல சூழகனகிப்
படவரவொன் றதுவாட்டிப் பாகூர்மேய
பரஞ்சுடரைக் கண்டடியே னுய்ந்தவாரே. (ங)

சீராருஞ் செஞ்சடைமே லரவங்கொன்றை

நிறைமதியு முடன்குடி நீதியாலே

சீராரு மறையோதி யுலகமுய்யச்

செழுங்கடலைக் கடைந்தகட னஞ்சமுண்ட

காராருங் கண்டனைக் கச்சிமேய

கண்ணுதலைக் கடலொற்றி கருதினைப்

பாரோரும் விண்ணோரும் பரசும்பாரூர்ப்

பரஞ்சுடரைக் கண்டடியே னுய்ந்தவாரே. (சு)

வேடனாய் விசயன்றன் வியப்பைக்காண்பான்

விற்பிடித்துக் கொம்புடைய வேனத்தின்பின்

கூடின ருமையவனாக் கோலங்கொள்ளக்

கொலைப்பகழி யுடன்கோத்துக் கோரப்பூச

லாடினார் பெருங்கூத்துக் காளிகாண

வருமறையோ டாறங்க மாய்ந்துகொண்டு

பாடினார் நால்வேதம் பாரூர்மேய

பரஞ்சுடரைத் துக் கண்டடியே னுய்ந்தவாரே. (ரு)

புத்தியினம் சிலந்தியுந்தன் வாயினாலாத்

பொதுப்பூந்த ரதுவிழைத்துச்சருகான்கேய்ந்த

சித்தியின லாசாண்டு சிறப்புச்செய்ய

சிவகணத்துப் புகப்பெய்தார் திடினான்மிக்க

திருப்பாசூர்த் தேவாரம்.

வித்தகத்தால் வெள்ளாணை விள்ளாவனபு
விரவியவா கண்டதற்கு வீடுகாட்டிப
பத்தர்களுக் கின்னமுதாம் பாசூர்மேய
பரஞ்சுடனாக் கண்டடிய னுய்ந்தவாதே. (சு)

இணையொருவர் தாமல்லா வியாருமில்லா
ரிடைமருதோடேகம் பத்தென்று நீங்கா
ரிணைவரியரி யாவர்க்கு மாதீதேவ
ரருமந்த நன்மையெலா மடியார்க்கீவர்
தணன்முழுது பொடியாடுஞ் செக்கர்மேனித்
தத்துவனைச் சாந்தகிளி னளறுதோய்ந்த
பணைமுலையாள் பாகனை யெம்பாசூர்மேய
பரஞ்சுடனாக் கண்டடியே னுய்ந்தவாதே. (எ)

ஆண்டவர்கள் ஆட்கடைய வதனுட்டோன்றி
யதிர்த்தெழுந்த வாலாலம் வேலைஞால
மென்டிசையுஞ் சுமிகின்ற வாற்றைக்கண்டு
மிமைப்பளவி லுண்டிருண்டகண்டர்தொண்டா
வண்டுபடு மதுமலர்க ளேவினின்று . ௩௩
• வானவர்க டானவர்கள் வணங்கியேத்து
பண்டரங்க வேடையெம் பாசூர்மேய
பரஞ்சுடனாக் கண்டடியே னுய்ந்தவாதே. (அ)

திருப்பாசூர்த் தேவாரம்.

ஞாலத்தை யுண்டதிரு மாலுமற்றை
 நான்முகனு மறியாத நெறியான்கையிற்
 சூலத்தா லந்தகனைச் சுருளக்கோத்துத்
 தொல்லுலகிற்பல்லுயினாக்கொல்லுங்குற்றைக்
 காலத்தா லுதைசெய்து காதல்செய்து
 வந்தனைக் கைக்கொண்ட செவ்வான்வண்ணர்
 பாலொத்த வெண்ணீற்றர் பாசூர்மேய
 பரஞ்சுடரைக் கண்டடியே னுய்ந்தவாமே. (கூ)

வேந்தனெரி முடியுடைய வரக்கர்கோமான்
 மெல்லியலா ஞுமைவெருவவினாந்திட்டோடிச்
 சாந்தமென நீறணிந்தான் கயிலைவெற்பைத்
 தடக்கைகளா லெடுத்திடலுந் தாளாலுன்றி
 யேந்துதிர டிண்டோளுந் தலைகூப்பத்து
 மிறுத்தவன்ற னிசைகேட்டுவிரக்கங்கொண்ட
 பாந்தளணி சடைமுடியெம் பாசூர்மேய •
 பரஞ்சுடரைக் கண்டடியே னுய்ந்தவாமே. (கூ)

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்பாசூர்ப்புராணம்.

காப்பு.

வலம்புரி விநாயகர்.

நலம்புரி யருண்மெய்ஞ்ஞான நண்ணவுமண்ணினி
ன்ம, மலம்புரி வினைகணீங்கி வாழவுந் தாழ்வொன்றில்
லாப், புலம்புரி பாசூர்மேய புனிதனன் றினிதநல்கும்,
வலம்புரிப் பிள்ளையார்பொன் மலரடி வணக்கஞ் செய்
வாம். (க)

நடேசர்.

கார்மன்னுமேனிக் கவின்கண்ணனென் கண்ணன்
மற்றைச், சீர்மன்னுந் தேவர்மறை யாவுந் திரிசிக்கவொ
ண்ணு, வேர்மன்னுந் சோதியருண்மேனி கொண்டென்
றுமன்றுட், பார்மன்னு மாடல்பயில்பாதம் பணிந்துவா
ழ்வாம். (உ)

பாசூர்நாதர்.

மருண்மேவு கின்றவினையிங் பனயீது லின்மைத்,
தெருண்மேவுமெய்மைத் திகழ்சேர் நெறிசொலாயிங்,

கருண்மேவு பாசூரவைதன் னுளமர்ந்தவந்தப, பொரு
ண்மேவுசெய்யப் புயங்கப் பதம்போற்றிசெய்வாம். (௩)

தங்காதலியம்மை.

துன்னுமுற்பவம் பாற்றிடவேண்டி மெய்ச்சுடரா
ப, பொன்னினம்பலந் தன்னிடைப் பரிவொடும்போற்றி,
மன்னுமா நடங்கண்டிட வணங்கியேவாழு, மன்னைதன
னடிசென்னிவைத் துன்னுதுமன்பால். (சு)

கணபதி.

சங்கியம்பு மிக்கதைக்கிடையு நகன்றினிமை
நாங்கொய்தவு மேலதுநடக்கவு நல்க
வோங்கு மைங்கரனாலு வாய்மும்மதத்துவாவின
பாங்குசேர் கழலுன்னிநற் பரிவொடுபணிவாம் (௩)

சுபபிரமணியர்.

தீரவிண்ணவர்கேனையி னதிபதிசிறந்த
சூரன்மார்பொடு சுடர்க்கிரியெனதடுதுயர
மீரவேலெடுத்தெழி சிளமயின்மேல்வருமிளைய
வீரன்வீரமும்விளம்புது முளங்கொடுவியந்தே. (சு)

சமயசூரவர்.

காழிநாடர் தங்கமலமாமலர்ப் பொனின்கழலு
மாழிபிற சிலைத்துணுடன் மிதந்தவரடிபுந்

திருப்பாகுர்ப் புராணம்.

கந

தோழராயவன் றெண்டனார் சரணமுந்தொண்டின்
வாமும் வாதவூராளிபாதமுமுளம வைப்பாம். (எ)

திருத்தொண்டா.

தண்டியாகிய சேய்ஞ்ஞலூர்ப் பிள்ளையார்தலையாந
தொண்டர்கூட்டங்கள் யாவையு மன்பினுற்றொழுது
மண்டலம்புரந்தரு ளனபாயர் செம்மலர்த்தாள்
பண்டுநாஞ்செய்த பாவங்கள் மஹ்றப்பணிவாம். (அ)

கடவுள்வாழ்த்து முற்றிற்று.

நைமிசாரணியச் சருக்கம்.

முன்னர் ஒருகாலத்திலே பரதகண்டத்திலே நை
மிசாரணியத்திலே ஞானத்திலும், கல்விவிலும், அறிவி
லும், ஒழுக்கத்திலும், தவத்திலுஞ்சிறந்து, சன்மார்க்க
மாகிய வைவசமயாசார நெறியினராய் விளங்கியமுனிவர்
புகள் பலர் ஒருங்குகூடி கருணைக்கடலாகிய கண்ணு
தல் மூர்த்தியைத் தியானித்துக் கொண்டிருக்கையில்,
வைதிகைச்வ சிகாமணியாகிய சூதமநுமுனிவர் சிவ சிவ
சிவ சிவ என்னும் மோட்சவிதாயகமான மகா மந்திரத்
தினை யுச்சரித்துக் கொண்டே அவ்விடம் எழுந்தருளி

னர். அதுகண்ட நைமிசாரணிய முனிவர்கள் உடனே
யெழுந்து உபசரித்து அழைத்துவந்து ஆசனத்திருத்தி
ப பலமுகமன்கூறி, சுவாமி ! முனிவர் பெருமானே ! கிரு
பாநிதியே ! அனந்தகல்யாணசந்தரகுண சம்பன்னரான
சிவபெருமானது திருவடிகளை யொருபோதுமறவாதசிந்
தையனே ! முன்பு தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திரு
வலிதாய மான்மியத் தெவிட்டாவமுதஞ் செவிமடுக்கவு
ண்டு புனிதராடேனும், அதுபோல விப்போது திருப்பா
சூரொன்னுங் குடசாரண்ய மான்மியத்தினையும் போதித்
தருளி யடியேங்களை யாட்கொள்ள வேண்டுமென்று
பிரார்த்தித்தனர். அதுகேட்ட வருந்தவ முனிவராகிய
சூதமுனிவர் மிகுந்த சந்தோஷமனத்தராய் அவர்கள்
வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அம்முனிவர்களை நோக்கி அந்த
ணர்மணிகளை ! நானின்றுபெற்ற பெருமையே பெரு
மை, பாக்கியமே பாக்கியம், அகிலலோக நாயகியாகியா
மெனது அன்னையாகிய பார்வதியாகோ இக்குடசாரணிய
த்திலெழுந்தருளித் தனது நாயகனைப்பூசித்தனரெனின்,
இத்தலத்துப் பெருமையினையெடுத்துக் கூறுவார்யார்.
தங்காத்லியம்மையீ சமேதராகிய பாசூர்நாதரைத்திருமா
வமேத்தித்தனக்குண்டாகிய பிரமகத்தினையொழித்துக்

கொண்டு இன்றும் வீரராகவனெனும் பெயருடன்திரு
வெவ்வனூரிலிருந்து பூசித்துவரும் பெருவாழ்வைப்பெ
ற்றுவாழ்கின்றனர். தேவர்கள், முனிவர்கள், யோகர்,
சித்தர், விஞ்சையர், இயக்கர் பலர் இப்பதியில் சம்புசப்த
வாச்சியார்த்தனாகிய சிவபெருமானை வழிபட்டு அருள்பெ
ற்றனர். இத்தலத்தில் சந்திரனா லுண்டாக்கப்பெற்றசோ
மதீர்த்தத்தில், மாக மாசத்திலாகிலும், பெள்ளைமை,
அமாவாசை, சந்திரசூரியகிரகணமுதலியபுண்ணியகால
ங்களிலாகிலும் நீராடுவாராயின், அவர்க ளதுவனாயிற்
செய்த பாவமனைத்து நீங்கப்பெற்று விசேடபுண்ணிய
மடையப்பெறுவர். இத்தலத்தி லொருபிடியன்னமொரு
சிவனடியாருக் களிக்கினும், ஒருபிடிபுல் ஒருபசுவிற்களி
க்கினும் அதனாலடையும் பலனில்வளவென. என்னாற்
சொல்லுந்தரமன்று. இத்திருப்பாசூரில் ஒருவருடஞ்சிவ
ராத்நிரிவிரத நோற்பின் மற்றையதலங்களில் ஒருகோடி
சிவராத்நிதி விரதமனுட்டித்த பயன்பெறுவர். பாசூர்நா
தனுக்கு அபிடேகஞ்செய்பவரும், ஸ்ரீவேதனஞ் சமர்ப்
பிப்பவரும், கோபுரங்கள் மண்டபங்கள் கட்டுபவரும்,
ஆலயம் புதுக்குபவரும், உற்சவகோலமுயர்வாகச் செய்
பவரும், இம்மையிற் பலசெல்வங்களையும்னுபவித்துமறு

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

மையிற் திருக்கலைமையை விட்டுநீங்காத பெருவாழ்வு பெறுவர். இதுமட்டுமே இன்னுமத்தவமுத்தியையருளு ம, பத்தியை விளைவிக்கும், சித்தியையுதவும், அதன்பெ ருமைகளளவிறந்தனவுள். யாவும்மெதித்துக்கூற நான்வன் மை பெற்றிலேன். ஆயினும் உமது விருப்பநிறைவுபெற வேதோநான் பாசூர்நாதன் திருவடிகளை எனமனதிற் சிந்தித்து அறிந்தவனாயிற் சொல்லுகின்றேன், அன்பு னுடனகேட்பீராகவென்று மேலும் கூறத்தொடங்கினர்

நைமிசாரணியச்சருக்க முற்றிற்று.

குடசாரணியச் சருக்கம்.

சிலபக்த சிரோமணிகளே! அனேகமாயிரமான கற்புங்கள்தோறும் தேவர்கள்செய்த புண்ணியமனைத்து ந்திரண்டு அருமறைமுடிவிடமரும் அம்பிகை சமேதன் திருவடிகளிறந்த அப்பெருபா னெழுந்தருளி. திருக்கு ந்தலம் புண்ணியாவர்த்தமெனும் பெயர்பெற்றது. இத் தலம் ஓதற்கில் புலாற்றினாலும், மேற்கில் கல்வாற்றின லும், வடக்கில் சூசஸ்தலையாற்றினாலும், கிழக்கில் சமுத் திரத்தினாலும் சூழப்பெற்று விளங்குவது. சிலபுக்க

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

கன

ளுக்குமுன்பு ஒருகாலத்திலித்தவம் பெருங்காடாயிருந்தது. இக்காட்டின் மத்தியில் ஒருயோசனையுபரமும்ஒருயோசனை பரவலுமாகக்குடசுமென்னு * மொருவிருட்சம்வளர்ந்தோங்கியிருந்தது. இதனடியிலெழுந்தருளியிருந்த கருணையங்கடவுளாகிய கண்ணுதல் மூர்த்தியினைப்பூசித்துமுத்திபெற்றவர்கள் கணக்கில்லை. ஊழிக்காலத்தில் உலகங்களெல்லா மழித்தகாலத்தும், முனிவர்போற்றுமூவாமுதல்வன் மனது அருட்சத்தியாகிய வம்மை யாருடன் எழுந்தருளப்பெற்ற இத்தலமும் இவ்விருட்சமுமழிவதில்லை. யுகமுடிவில்பிரசண்டமாருதம் அண்டரண்ட பகிரண்டங்களையு மதனுளளிருக்கு மேமூலகங்களையுங் கண்டதுண்டங்களாம்படிமோத இககுடசுவிருட்சமசையாதுநிற்கும். இதனடியி லெழுந்தருளியிருக்கும் புண்ணியவடிவினாகிய சிவபெருமான் அடிகளிலும் அனாயிலும், மார்பிலும், கைகளிலும், புயங்களிலும், சபாபாரத்திலும் தங்கியிருக்கும்பாம்புகள் அந்தச்சண்டமாருதத்தினையுண்டு பசிமாறி யெனதப்பன்சங்கரன்றிருவடிகளில் இரத்தினங்களாகிய புட்பங்களைப் பொழியும். அதனால் இத்தலத்திற்கு மாணிக்கபுரியெனவும்பெ

* குடசம்-மலை மன்னிகை.

யருண்டு, பின்பு எழுகடலு மொருகடலாய்ப் பெருவெ
ள்ளமானபோது இம்மாணிக்கபுரி ஆவ்வெள்ளத்தின்
மீது தோணிபோல் மிதக்கும். அதனால் இத்தலத்திற்
குப்பிரளயாகலபுரிபெனவும் பெயருண்டு. பின்னரக்கினி
பெழுந்து உலகங்களையெல்லாஞ் சுட்டெரிக்க அந்நெ
ருப்பினீருன பிரமவிஷ்ணுக்களி னீற்றினைத்தன் மேனி
முழுவதிலுந் தரித்துக்கொண்டு விளங்குமுக்கட்பரமன்
சூலத்தினடுவிலையி னுனியிலொருபுட்பமாக இப்பிரள
யாகலபுரிதங்கும். சங்காரகாலத்திலேயும் இத்தலம்சூக்
குமமாகி யிருக்குந்தன்மையால் மாயாபுரியெனவும் பெ
யருண்டு. இத்தகையபதியின் பெருமையை யாரறியவல்
லார். இத்தலத்தினைக்காட்டிலுஞ் சிறந்ததலமெங்குங்
கிடையாது. இத்திருப்பதியின்கண்ணே எழுந்தருளி
யிருக்கும் பரமபதியின் பாங்கர் ஓங்கிவளருங் குடச
த்தினை நெடுந்தூரத்திலே கண்டிவணங்கினும் அவரழி
யாத் முத்தியின்ப மமையப்பெறுவார். மேலும் அரும
றைமூர்த்தி அடியாருய்யும்பொருட்டு ஆடல்புரியாரின்
ற அரும்பதியாமென்றும் அறிவீர்களாக.

குடசாரணியச்சருக்க முற்றிற்று.

தங்காதலிபுரச் சருங்கம்.

சிவஞானத்தபோதனர்களே ! பரங்கருணைத்தடங்
கடலாகிய பரமன் அன்புவைத்துள்ள இக்குடசாரணி
யத்தின் மகிமையினையறிந்து உலகமும்புயம் பொருட்டுச்
சர்வ லோகா னுக்கிரகியாகிய சீரம்பனி தனதுநாயகனைப்
பூசைசெய்யக்கருதிக் குற்றமற்ற வில்வம், தாமரை, செந்
நெய்தல், கருநெய்தல், மல்லிகை, வெட்சி, புன்னை,
அரலி, செவ்வரத்தை, மாதுனை, மந்தாரை, கோங்கு,
இலவுமுதலிய மலர்களென்னு மிவைகளைக் கொய்துவந்
து, பால், தயிர், நெய், தேன், பஞ்சாமிர்தம், இளநீர், சந்
தனம், சுத்தோதக முதலியவற்றால் அபிஷேகம்புரிந்து
பட்டுப்பரிவட்டமுநீ, இரத்தினபரணங்களு மணிந்து
அலங்கரித்துத் தாம் முன்புகொண்டிவந்த அழகியமளர்
களைப்புனைந்து பலவகைப்பட்ட பழவர்க்கங்களையும்சித்
திரான்னங்களையும் பிறபொருள்களையு நிவேதித்து,
தாம்பூலம், நீராஞ்சனம், சத்திரம், சாமிரம், கிருத்தம்,
கீதமுத்லாகிய சகலவுபசாரங்களுஞ்செய்து அருச்சித்
துத்தோத்திரஞ்செய்து வணங்கினீர். அம்மையார் செய்
த வப்பூசையினைக்கண்டு கருணைபொங்கிக் கண்ணுதல்

மூர்த்தியானவர் மணவாளக் கோலத்துடன் காட்சித் தந்து
எந்தங்காதலியே ! என்றழைத்துத் தனது பாகத்தில் வை
த்துக்கொண்டு சிவலிங்கத்துள் மறைந்தனர். இதனால் தங்
காதலி புரமேனவு மித்தலத்திற்கொரு பெயர் வாய்ந்தது.
பின் னம்மையார் விருப்பத்தின்படி இத்தலத்தினைத் த
ரிசிப்பார் தங்கள் துன்பநீங்கி நினைத்த வெலாமடையவர
ங்கள் தந்தனர். இவ்வருட காட்சியினைக்கண்ட வேதங்
கள் பல்லாயிர முகங்களைக்கொண்டு தோத்திரஞ்செய்
தன. தேவர்கள் கற்பகமலர்களை வாரிவாரி வீசினர். முனி
வாபலருமங்குவந்து அப்பெருமான் றிருவருளை வியந்து
வியந்து சென்றனர் என்று சொல்லிப்பின்னுஞ் சொல்
லுகின்றார்.

தங்காதலி புரச்சருக்க முற்றிற்று.

அபயபுரச்சருக்கம்.

சிவாக்கிர யோகிகளே ! முன்பொரு காலத்தில்
பொன், வெள்ளி, இரும்பு இவைகளால் நியமிக்கப்
பட்ட மூன்று கோட்டைக ளிருந்தன. அக்கோட்டை
களில் புஜபல பராக்கிரம சாலிகளாயிருந்த அசுரர்கள்

செய்யுங் கொடுமைகளைச் சகியாத தேவர்கள் இந்திர
 னிடத்திற் சென்று முறையமிட, அவ்விந்திரன் பிரம
 னிடத்தி லோடிக்கதற, அப்பிரமன் நாராயணனிடத்தி
 ழ்சென்றுகூற, அந்நாரண னொனென்ன செய்வேனென
 மேங்கிச் சொல்லுவார், இந்திரனே ! தாரகனென்னு ம
 சுரனுக்கு வித்துன்மாலி, தாரகாக்கன், கமலக்கண்ணன்
 என மூவர்மைந்தரிருந்தனா. இம்மூவர்களும் பிரமனே
 னோக்கித் தவஞ்செய்தனர். இவர்கள் தவத்தினுக்குவிய
 ந்து பிரம னவர்கள்முன்தோன்றி யுங்கட்கென்னவரவே
 ணடுமென்றனர். அவர்கள் ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கு
 மூன்றுகோட்டைகளும், அஷ்டமாசித்திகளும், குபேர
 னையொத்த செல்வமும், எங்கள் பட்டினங்களிற் பலசு
 னைகளும், காவிரியும், சேனைகளும், குடிகளும், பிராம
 ணர்களும், பயிர்களும், நந்தவனங்களும், வேள்விகளும்
 வீதிகளும் அமையவேண்டும்; அன்றியும் வேதங்களும்,
 ஆகமங்களும், புராணங்களும், சிவபூசைகளும், விபூதி
 வேடமும் இவைமுதலிய வோங்கவேண்டும்; எத்தனை
 யாயிர மாண்டானாலுநாங்க எழியாவரவேண்டுமென்ற
 னர். அங்ஙனமே தந்தோமென்றுபிரமன்கூறிரீங்கினர்.
 ஆபிரங்கண்ணனே ! அவ்வசுரர்கள் விபூதி, உருத்திராட்
 சம், பஞ்சாட்சரம் மூன்றிலுமிகவிசுவாசமுடையவர்கள்;

ஆகமங்களிற் கூறியபடி ஒழுக்கம் ஆசாரமுடையவர்கள்; சிவபெருமானைப் பூசுக்குஞ் செயலையுடையவர்கள்; சிவநருமசித்தனையுடையவர்கள்; சிவனடியார்க்கண்டால் சிவமாகப்பாவிப்பவர்கள்; சிவபுராணங்களைக்கிரமமாய்க்கேட்பவர்கள்; சிவபணிசெய்கின்றவர்கள்; சிவநாமங்களையே யுச்சரிக்கின்றவர்கள் ஆதலால் இத்தகையானாநாம் அழிக்குந்திறமில்லாதவர்களாயிருக்கின்றோம். நாமெல்லோரும் கூடிக் கருணைவள்ளலாகிய கண்ணுதற்பெருமானிடத்திற்கூறி நமது கவலைகளை யொழித்துக்கொள்வோம். கைலைக்கு வம்மின்னன்று, எல்லாயு மழைத்துக் கொண்டு வெள்ளியங்கிரியினை நோக்கிச் செல்லுகையில் எதிரில் திரிபுராதிகள் வரக்கண்டு பயந்து நடுங்கி வாயுலறி என்செய்வோம்! என்செய்வோம்! இனியோடித்தப்பித்துக்கொள்ளுவதற்கு வேறுவழியில்லையே அசுரர்கள் நெருங்கிவிட்டனரோ, நமது கூட்டத்தினைக்கண்டால் உடனே நாசமாக்கிவிடுவரோ, இப்போது நாடிடைக்கலமாக அடையவேண்டிய இடமியாது என்றாலோசித்து நமது அன்னையாகிய சாம்பவியால் பூசிக்கப்பெற்ற தங்காதலிபுரமே உத்தமமெனவெண்ணி எல்லோருந்திரும்பியோடோடியும்வந்து சூடாசரணியஞ்சேர்ந்து திவ்விய விநிங்கவடிவத்தைத் தரிசித்து இறைஞ்சிக் கைகளைச்

சிரமேற்கூப்பி யஞ்சலிசெய்து கண்களில் ஆனந்தவருவி
 சொரிய நெஞ்சநெக்குருத உரோமஞ்சிலிர்ப்ப நாத்நீழ
 தழும்பு, உரைதகிமாறப பரமானந்தபரவசராய் அவர
 'து திருவடித்தாமனாகள் முடியுறவீழ்ந்து, அடியார்க்க
 டியனே ! அன்பருக்கன்பனே ! அமரர்தந் தலைவனே !
 அருட்பெருங்கடலே ! அருமறைக்கொழும்பே ! அணு
 வினுக்கணுவே ! அடிமைகளையாண்டருளும் ஆண்டரு
 ளும்ஐயனே ! அடைக்கலம், முப்புரத்தவுணர்கட்குப்ப
 யந்துஅப்பணிவேணியாய்! அடைந்தனம்; என்றிவ்வாறு
 பலமுறை வணங்கித் துதிசெய்வாராயினார். கருணாநிதி
 யாகிய சிவபெருமான் இதனைக்கேட்டுத் தேவர்களே !
 அவ்வசுரர்கள், சிவ விரதங்களுட் சிறந்து விளங்குபவர்;
 அவர்கள் விரதங்ஆட்குப் பங்கம்வந்தாலன்றி அவனாவெ
 ல்ல நாம் துணியோம். அவ்வசுரர்களால் உங்களுக்கு
 யாதொரு தீங்கு முண்டாகாதபடி இத்தலத்தின்கண்
 ணே வாழ்வீர்களாக. அவர்கள் இவ்விடம் ஒருபோதும்
 டையதூர் என்றனர். தேவர்கள் குதுகலித்துப்பெருமான்
 றிருவடிகளிற் பலமுறைவீழ்ந்து எழுந்து அக்ரர்பயமி
 ன்றி மினிவரழ்ந்தோம். கமக்குப்பயத்தைநீக்கி அபயத்

தைத்தந்த இத்தலம். அபயபுரமேயாம் என்று கூறிச்சுக
மேயிருந்தனர்.

அபயபுரச்சருக்க முற்றிற்று.

மாயாபுரிச்சருக்கம்.

சேவகாருணியமுடையவர்களே ! அபயபுரத்திலிரு
ந்த நாரணர் மற்றையதேவர்கள் விருப்பத்தின்படி திரி
புராதிகளின் விரதங்களை பங்கஞ்செய்யவினைத்துப்புத்த
வேடங்கொண்டுபிடகநூலைக்கையிலேந்தித் திரிபுரங்களி
ற்சென்று அக்கோட்டைகளில் வாழ்பவர்களையழைத்து
அசுரர்களே ! வேதவிதியெல்லாம் பொய், மேட்ச மெ
ன்பது ஒன்றில்லை, எல்லாப்பொருள்களும் ஒருகணத்தி
லழிந்துவிடுமென்று மாயாஜாலபோதனைசெய்ய அவர்க
ள் எல்லாரும்திமயங்கி அப்புத்தருக்குச் சீடர்களாகி,
அவரெழுத்துப்போதிக்கும் பிடகநூலைமப்பித் துன்மார்க்
கவழியிற்சென்று சன்மார்க்கமாகியசைவசமயாசாரநெ
றிதப்பி இழிவாந் சமயநெறியிற்றங்கி, விபூதி, உருத்தி
ராட்சம், பஞ்சாட்சரம், ஆகமநெறிகளைவிட்டனர். அவ
ர்கள் பத்தினிமார்களும் கற்பிழந்து கண்ணாழ்கண்டதே

மெய்யென்றும், கதியுண்டென்பதென்பாய்யென்றுங்கூறி
 த்தங்களிஷ்டப்படி யுலவித்திரிந்தனர்! தேவர்கள் இவ
 ற்றையறிந்துதங்கள் எண்ணம்பழுத்தது என்றுமனமகி
 ழ்ந்து எல்லோருமொருங்குகூடிச்சச்சிதாந்த சொருபி
 யாகிய சிவபெருமானின் றிருவடிகளைத் தொழுது துதி
 செய்துசெந்தாமரைபோலுந் தங்கள்கரங்களைக்குவித்து
 ப் பரிந்துகருணைக்கடலே! கண்ணினுண்மணியே! கை
 லைப்புண்ணியமே! காக்க! காக்க! நாங்கள் இந்நாள்வ
 னையிலிடர்ப்பட்டோம், புத்தனுடையமாயாஜாலத்தால்
 மருண்டு அசுரர்தேவரீனா மறந்தனர். அவர்களைக்கொன்
 று அடியேங்களைக்காத்தருள்கவென்ற சொற்கள் அடியா
 ற்கெளியராகிய சிவபெருமான்கேட்டுக்குஞ்சிரிப்புக்கொ
 ண்டி தேவர்களே! திரிபுரத்தை நாடிச்செல்வதற்கு நம
 க்கு இரதமுதலியவில்லையே யென்செய்வது என்றனா.
 அத்திருவாய் மொழியைக்கேட்ட நாரணன்மற்றையதே
 வர்களுடன் ஆலோசனைசெய்து பூமியொருதேரும், சந்
 திரசூரியர்கள் இருசக்கரங்களும், நான்குவேதங்கள் நா
 ன்குருதினாகளும், பிரமதேவன் இரதகூரதியும், மேரு
 மலைவிலும், ஆதிசேடன் அந்தவிலிழ்பூட்டும்நாணும்,
 மாயவன் பாணமும், மற்றைய தேவர்கள் மற்றக்கரு
 விகளுமானார்கள். அப்போது சிவபெருமான் யுத்தகோ

லங்கொண்டு திருவிழ்கோலத்திற்றங்கி அந்தஇரதத்தின்
மேலேறி மேருமலையினை வில்லாகவளைத்துத் திருவதி
கைசேர்ந்து அம்புதொடுத்துப் புன்னகைசெய்தனர். அப்
புன்னகையால் முப்புரங்களும் வெந்து நீராய்விட்டன.
புத்தனதுமாய்கையிற் சிறிதுமயங்காது சிவபூசையினை
க்கைவிடாது வாழ்ந்த அசுரர் தலைவர்களாகிய மூவர்கள்
மாத்திரம் யாதொரு தீமையுமடையப்பெறாது சிவத்தி
யானத்துடனினின்றனர். தேவர்கள் அர அர சிவ சிவ
வென ஆரவாரித்தனர். அம்மூன்று அசுரர்களுக்கும் சிவ
பெருமான் தமது திருக்கோயிலினவாயிலில்காத்திருக்கு
ம்பதவிதந்து, தேவர்கட்கு வேண்டும் வரங்களைக்கொடு
த்து அபயபுரமமர்ந்தனர். விண்ணவர் அவரவரிருப்பிட
ம்போய்ச்சேர்ந்தனர்.

மாயாபுரிச்சருக்க முற்றிற்று.

சோமபுரச்சருக்கம்.

சொலாபூதிமூன்களை ! வைகுந்தத்திலெழுந்தருளியி
ருக்கும் நாராயணமூர்த்தியினிடம் அம்புபையெண்ணும்
ஒருவிஞ்சைமாதுசென்று அருமையான சிலபாடல்களை
ப்பாடிப்பெற்றவொரு தளவமாலையினையும் ஒருதாமரை

மாலையினையுங்கொண்டிருக்கையில் எதிரில்முனிவர்கோ
 மாணாகியதுருவாசரைத்தரிசித்து அம்மாலேகளை அம்மு
 னிவரிடங்கொடுக்க அவரதை வாங்கிக்கொண்டேகுக்கை
 யில்,எதிரில் ஐராவதயானையின்மீதாரோகணித்துவரும்
 இந்திரனுக்குக்கொடுத்து ஆசீர்வாதங்கூறினர். அத்தே
 வேந்திரன்அம்மலர்களைத்தனது வெள்ளையானையின்மத்
 தகத்தின்மீது அலட்சியமாகவுவத்தனன். அவ்வியானே
 அம்மாலேகளைத்தன்னடியிலிட்டு மிதித்துவிட்டது. இத
 னைக்கண்ணுற்ற முனிவர்பிரான்கண்டு பதைபதைத்து
 இவ்விந்திரன் தனக்குண்டாயிருக்கும் செல்வச்செருக்கி
 னாலிவ்வனஞ்செய்தனன், இவனிறுமாப்பை நாமறிவோ
 மென்று கோபித்து இவன் தரித்திரமடையும்படிமுடிவு
 கத்துச்செல்வங்களும் சமுத்திரத்தினிலடையக்கடவது
 என்று சபித்துச்சென்றனர். இதனால் மாதவருந்தேவரு
 ம் வருந்த இந்திரன் பலதுன்பங்களையடைந்து பழைய
 படி பலகூல்வங்களுடன் மனமகிழ்ந்து வாழ்வதற்கு ஓ
 ரு உபாயங்கூறவேண்டுமென்றுபிரமனிடஞ்சென்றுவரு
 ந்திக்கேட்கையில், பிரமன் அவனுடனும், தேவர்களுட
 னும், வைகுண்டத்திற்குப்போய், முனிவர்கள் துதிக்க
 மாதர்கள் மலரடிவருடக் கருடன் முகலாஜோர் கைகூப்
 பித் தொழுதுநிற்கச் சேஷசயனத்தின்மேல் அறிதுயில்

செய்கின்ற நாராயணமூர்த்தியைக்கண்டு நர்த்தமும்பே
 றத்துதிசெய்து, திருப்பள்ளியிலிருந்து எழுந்தருளும்
 போது விநயமாகப்பணிந்து அடியேங்கள் பழையபடி
 செல்வங்களையெல்லாம்பெற உமது சரணமே சரணாக
 ந்தடைந்தோம். என்கட்கு அனுகூலமான மார்க்கம்திரு
 வாய்மலர்ந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க அத்திரு
 மால் நெடுநேரம்தயோசித்து, தேவர்களே ! நீங்களினி
 ஞ்சவேண்டாம், பழைய செல்வங்களையெல்லாமடையும்
 பொருட்டித் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து யாவற்றையும்
 பெருவோமென்றனர். யாவருங்கேட்டிக் களித்துச் சுவா
 மி ! கடலைக்கடைந்து செல்வங்களைப்பெறுவது எப்படி?
 கருணைசெய்யவேண்டுமெனத் திருமால் தனது திருவுள
 த்திலெண்ணி மந்தரகிரியை மத்தாகநாட்டி, வாசுகியெ
 ன்னும்பாம்பை வடமாகப்பூட்டித் திருப்பாற் கடலைக்க
 டைந்து செல்வம்பெறலாமென்றனர். அதற்கிசைந்துமத்
 தீரமலையைத் தேவர்கள் அடியோடே யெடுத்துக் கருட
 ன்முதுகில்வைக்க அதுகடலிற் கொண்டிவந்துவைத்தது
 பின்பு அந்தமலையினை விண்டிவாகிய ஆமைதாங்க மத்
 தாக நிறுத்தி வரசுகியென்னும் பாம்பை வடமாகப்பூ
 ட்டித்திடங்கொண்டு சூரர்களும், அசுரர்களும் கடையு
 ம்போது அதில் மூதேவி, சீதேவி, தாணி, சங்கநிதி, பது

திருப்பர்கூர்ப் புராணம்.

உசு

மந்திரி, பஞ்சதரு, வெள்ளையானையென்னு மைராவதம், உச்சைச்சிரவமென்னும் குதிரை, கவுந்துவமணி, அமுதம், சந்திரன், சிந்தாமணி முதலியபலவும் பிறந்தன அவைகளைக்கண்டு தேவரனைவரும் ஆனந்தங்கொண்டு, இன்னமுங்கடையின் இன்னமும் பலபண்டமுண்டாமென்று ஆசைகொண்டு, முன்னிலுமதிசுமாத வலிவுகொண்டிகடைய, பாம்புசுக்கிக்குமுடியாமல் வாடிவருந்திவாய் ஊரைதள்ளப் பெருமூச்சு விடுத்தலும், அக்கடலிலிருந்து கொடிய எமனைப்போலும் ஆலகால விஷம் புறப்பட்டு அண்டகடாகமெல்லாந்தகிக்க, வெள்ளைமேனிவையுடைய விஷனுடல்கறுத்து அன்றுதொட்டுக்கரியன் ஆயிரார். பிரமதேவன் பொன்னிறமாறி புகைநிறம்பெற்றார். அஷ்டதிக்குப்பாலர்கள் உருவுமாறினர். அப்போது எல்லோரு மொருங்குசேர்ந்து வேறு புகலிடமின்மையால் அடுத்தவர்களைக் காத்ததெய்வம் ஆபத்துக்காலத்திலெங்கேயெங்கேயென்றுநாடி கைலாசகிரியேயென்று ஒடிக்கால்கள் பின்னலிழிம்படி தளர்ந்து நடந்து சுவாமிமலையைப்பணிந்து உள்ளத்துதிக்கு முயர்ஞான சோதியாகிய சிவபெருமானைக் கண்களாரக்கண்டு கைகூப்பித்தொழுது மனங்கொந்து துதிசெய்ய அவர்களைநோக்கிப்புன்னகைசெய்து நாரணனைப்பார்த்து நாராயணனே ! நீங்

கனெல்லோரும் வழிமாறி முகம்வாடிச்சீரநடுங்கிஇரு
க்கிறகாரண மென்னவெனத் திருமால் அஞ்சலிசெய்து
பணிந்து விண்ணப்பஞ்செய்கின்றார். ஐயனே ! அஞ்ஞா
னிகளாகிய நாங்கள் ஆண்டவன்கட்டளையன்றிக் கடலைக்
கடைந்தோம் அதில் ஆலகாலவிஷம்தேரன்றி எல்லாப்
பொருள்களையும் சாம்பலாக்கிவிட்டது. பிதாவே ! அவ்
விஷத்தினால் மாண்டவர்கள் போகப் பிழைத்தவர்கள்
எல்லாந் தடுமாறி உருமாறி இங்கேவந்து சேர்ந்தனம்,
பெருமானே ! வேறுகதியில்லை, சிறிதுநேரஞ் சென்றால்
எல்லானாயும் பாழாக்கிவிடும், ஆண்டவனே ! தாமதியா
து கருணைவைத்துக் காத்தருளவேண்டும், நாங்கள்மா
ண்டுபோவதின்முன்னம் கருணைக்கடலே தயைசெய்ய
வேண்டும் அதோ ! அந்த ஆலகாலவிஷம்தேவகமாகவந்
துகொண்டிருக்கிறது வருவதற்குமுன் கருணைபுரியவே
ண்டுமென்றுபிரார்த்தித்தனர்.முறையிடலும்பெருமான்
மனமிரங்கி அஞ்சவேண்டாமென்று அனுக்கிரகஞ் செ
ய்து அருகிலிருந்தசிவகணத்தலைவரொருவரையழைத்து
அக்கொடிய விஷத்தினைத்திரட்டி வருவாயென்று கட்ட
ளையிட, அக்கணத்தலைவர் தனதுகரத்தினை நீட்டி அவ்வி
ஷம் கடுகளவாய்உருண்டு திரண்டு அக்கரத்திலடைந்த
து. அதனைப் பெருமானுடைய பொன்மீள்க் கரத்தில்

கொடுக்க அவர்வாங்கித் தேவர்கள் முகம்நோக்கி, தேவர்களே ! இவ்விஷத்தினை நாமுண்ணலாமா ? வீசியெறியலாமா ? என்றவுடன் தேவர்கள் ஐயோ ! ஐயோ ! என்றுகதறி மூர்ச்சையாகிவிட நகைத்து எல்லா உயிர்களையும் பெறுதுபெற்றெடுத்த உலகமாதாவாகிய உமையவள் அருட்பார்வைக்குக்காட்டி யமுதாக்கி அங்கு அலறிநின்ற எளிய பிரமவிஷ்ணுக்கள்மேல்கடாட்சம்வைத்துச்சலலோகமும் பிழைக்கும்படி திருவமுதுசெய்தருளினார், நாராயணன்முதலியோர் ஜயஜய போற்றியென்று ஆரவாரஞ்செய்து எங்கள்மனைவிமார்களின் மாங்கலியத்தைக்காத்த தெய்வமே ! என்றுமனக்கவலைதீர்ந்து மகிழ்வடைந்து அஞ்சலிசெய்து நீலகண்டனே ! நின்மலனே ! நிரஞ்சனனே ! நிராமயனே ! நிரக்குணனே ! சரணம் ! சரணம் ! என்றுதுதிசெய்யச் சிவபெருமான் திருவருள் சுரந்து உங்கட்கு வேண்டும்வலிவை யளித்தோம். இனித்திருப்பாற்கடலிலுண்டான செல்வங்களையெல்லாமுங்களதாகக்கொண்டு அமுதுண்டு வாழ்ந்திருங்களென்றனர். அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு திரும்பிவந்து அமுத்தத்தினைபெயித்து விஷ்ணுவானவர் தேவர்கட்கெல்லாம் பங்கிட வாரம்பித்த மாத்ரிதத்தில் அக்கடலிலுண்டான சந்திரனுனவன் தனது முழுருளிர்ச்சியினையும்

வீசவாரம்பித்தனன்.. அக்குளிர்ச்சியினைச் சகிக்கமுடியா
 மல் தேவர்கள் தங்கள் கைகால்கள் கோணிவிட அதனை
 க்கண்ட அக்கினி தனது முழுகவாலிப்புடன் .வரலும்
 அவனும் அங்கனமே ஆயினன், தேவர்கள் பயந்துஇதேத்
 து நமக்கு வருவதெல்லாம் இடையூறுகவிருக்கிறதுஎன்
 மெண்ணி அல்லற்பட்டு அலுத்துவருவாராயாதரிக்கும்
 அருந்தெய்வம் அபபனாகிய சிவபெருமானே யென்று
 அவர்பால்சென்றுசந்திரன்செய்யும் தீமையைக்கூற,அம்
 பிகைசமேதன் அச்சந்திரனைப்பிடித்துத் தனதுசடாபா
 ரத்திலுள்ள ஒருஉரோமத்திலிழுத்துக்கட்டி யொருபக்
 கந்தொங்கவிட்டு வைத்தனர். இரத்தப்படி பல்லாயிரமா
 ண்டி தொங்கிக்கொண்டிருந்ததினால் உடனொன்று வருந்
 திய சந்திரன் கிருபா சமுத்திரமாகிய சிவபெருமானே
 நோக்கிச் சர்வலோகநாயகனே ! எஃபிழையைப் பொறு
 த்தாளவேண்டும், ஏழை யெஹ்நமித்தனை காலம்வருந்
 துவேன், சிறியேன்செய்த குற்றத்தைத் திருவுளத்திற்
 குறியாது ஆண்டருள்வேண்டும் எனது ஆண்டவனே !
 என்று பலவாறு கெஞ்சிப்புலம்ப, தேவதேவன் திருவு
 ளமிறங்கி, சந்தித்தனே ! நினது சகோதரர்களாகிய தேவ
 ர்கட்கு இடையூறுசெய்த பெரும்பாவம் நின்னைப்பற்றி
 யது அதனையொழிந்துக் கொள்ளுதற்குப் புண்ணிய

பூமியாகிய ப்ரதகண்டத்துத் தென்னாட்டிலேபலவளங்க
ளையு மிருககாசுகளிலுங் கொழித்துச் செல்வங்களைப்பெ
ருக்கிச் சிவனடியார்கட்குதவும் பாலாற்றின் வடக்கிலே
புண்ணியந்திரண்ட புண்ணியாவர்த்தமென்னும் பதியி
லே தூரத்தே தரிசித்தவர்கட்கும் மோட்சத்தினைக்கொ
டுக்கும் வேதஸுபமாகிய குடசவிருட்சத்தினடியிலே நந்
தங்காதலி சமேதராக வெழுந்தருளி யிருக்கின்றோம்
அங்கேசென்று பூசிக்கக்கடவாயென்று கட்டவிழ்த்துவி
ட்டனர்.

சந்திரன் சந்தோஷங்கொண்டு பலதரம் பூமியில
விழுந்து எழுந்து எழுந்து பாடியாடிவிடைபெற்றுக்கங்
காதரமூர்த்தி கட்டளையிட்டபடி புண்ணியாவர்த்தத்தி
னுக்குவந்து தனது பெயராலொரு தீர்த்தமுண்டாக்கி
யதிற்படிந்து எழுந்து விபூதிதரித்து உருத்திராட்சமபூ
ண்டு உலர்ந்த வஸ்திரமுடுத்திப் பஞ்சாட்சர மகாமந்தி
ரத்தினை யுச்சரித்துக் கொண்டேசென்று கோபுரத்தி
னைவணங்கி ஆலயத்திற் பிரவேசித்து விநாயகனாயும்,
சுப்பிரமணியரையும் தரிசித்துக்கொண்டு அன்றலந்தம
ல்லிகை, சாதி, குருந்தை, மகிழ், குவளை, சண்பகம், வில்
வழுதலிய நறுமணங்கமழு மலர்களைக்கொய்துவந்துசிவ

விங்கப்பெருமானைப் பூசித்துத் தேவியாரையும்வணங்கி
பபரிவார தேவர்களையும் அர்ச்சித்துச்சிவலிங்கபபெரு
மானுக்கு வேதமந்திர உச்சாடனத்துடன் அபிடேகஞ்
செய்து அன்புடன் இருகரங்களையுஞ் சிரமேற் கூப்பி,
ஆனந்தக்கண்ணீர் பொழிந்து நின்று சிவசம்போ ! சிவ
சம்போ ! மகதேவா ! மகதேவா ! கராணரிதியே ! கங்
காதர ! சங்கரா ! உமது திருவடிகளை ஒருபோதுமற
வாத வாழ்வுவேண்டும். தேவரீரே தமிழேற்கு உற்றது
னையாம என்று தோத்திரஞ்செய்து தண்டம்போற்கீழ்
விழுந்து திருவடிகளைப்பற்றி ஆனந்தக் கண்ணீர்பெருக
விருந்தான். அப்பொழுது அடியார்க்கெளியராகிய சிவ
பிரான் உமாதேவியாருடன்தோன்றிச்சந்திரனே ! நீவிரு
மடிய வரத்தைக்கேட்குதியென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி
னார். பரமபதியே ! நான் தேவரீர் சடாபாரத்தினொருபா
ங்கரில் வாழும் பெரும் பாக்கியத்தினைத் தந்தருள வே
ண்டுமென்றவுடன் கிருபைக்கடல் அக்கணமேகிருபைகூ
ர்ந்து சந்திரனைமுடியிற்கொண்டு சந்திரசேகரனாய் விள
ங்கினார்.

அந்தணர்மணிகளாள் ! சந்திரனா லுண்டாக்கப்பட்ட
ட அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தால் பின் ஓர்காலத்

தும் பிரேதத்தன்மை யுண்டாகாது. ஒருவமிசத்தில் ஒரு
வனேனும் அதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வானாயின் அவ்
வமிசத்திற் பிமக்குமனைவரும் மோட்சத்தினை யடைவார்
கள். இத்தீர்த்தக்களையி லொருசிவனடியாருக்கு அன்
னநானஞ்செய்தால் கோடிபேருக்கு அன்னமளித்த பல
னுண்டாகும். இத்தீர்த்தத்தில் ஏலம், இலவங்கம், விலா
மிச்சு முதலிய வாசனாதிரவியங்களைக்கலந்து மகாலிங்க
ப்பெருமானுக்கு அபிடேகம் செய்யும் நியதியுடையவர்
அமபலத்தாடு மாண்டவனடிநிழலைப் பெற்றுய்வாரென்
பது சத்திய மொழியாம்.

சோமபுரச்சருக்க முற்றிற்று.

பரஞ்சடர்ப்பதி சருக்கம்.

சைவாசாரத்துல்யர்களே ! முன்னொருகிருதயுகத்
தில் நான்குகக்கடவுளாகிய பிரமதேவனிடத்திருந்துமு
தித்தகறுத்தமேனியனாகிய விருத்திராக்ஷர னென்பவன்
பரமேஸ்வரனைவழிபட்டு, எத்தகையவாயுதங்களுந்தன
மேற்பிடிச் சுவைகளியாவும் தூசாப்பேரம்படி வாமடை
ந்து முப்புவனங்களி லுள்ளவர்களுக்கும் பயங்கொள்ள அ
னேக யுத்தங்களைச்செய்து செயங்கொண்டுவாழ்ந்துவந்

திருப்பாகூர்ப் புராணம்.

தனன். இவன் துன்பஞ் சகியாதவர்களாய்த் தேவர்கள் பலரிவனுடன் அனேககாலம் போர்செய்து மேற்கொள்ளாதவராகிப் பரமனருளிய வரத்தினுள்வன் மாயானெனத்தீர்மானித்துச் சகலசாஸ்திர சம்பூரணரான தநீதி முனிவரிடஞ்சென்று தங்கள்ருறைகளையெல்லா மெடுத்துக்கூறி அவர் முதுகென்பினைக்கேட்க, அவரானந்தங்கொண்டு அங்ஙனமே சொள்ளுங்கள் நானடைந்தபேறு யாவர்பெறுவ ரிவ்வுலகிலென்று சந்தோஷித்திருந்தனர். தேவர்கள் முனிவரைக் கொண்டாடிக் காமதேனுவை யழைத்து அம்முனிபுங்கவருடைய உடலைநக்கும்படிசெய்தனர். அங்ஙன நக்கவே அவரது தோலெல்லாம்ஒழிந்து என்புமாத்திரந் தோன்றிற்று. அப்போது அவரது முதுகென்பினைவாங்கிச்சென்று விருத்திராசுரனைக்கொல்ல அவனிந்துபிரமகத்தியுருவங்கொண்டு, இந்திரனை மேலி வருத்தவாரம்பித்தது. இதனைக்கண்ணுற்றதேவர்கள் முறையிடக்கேட்ட தேவகுருவாகிய பிரகஸ்பதிபகவான் அப்பிரமகத்தியாகிய பழியினை மண்ணினிலுப்பாகவும், மாதர்களிடத்தில் பூப்பாகவும், நீரில் நுளையாகவும், மரங்களிற் பிசினாகவுமிருக்கச்செய்து அவைகளுக்கு வேறுநன்மைகளும் புரிந்தனர். பின்னர்ஒருவேள்வி செய்யக்கூறுதி தேவர்கள், முனிவர், யோகர், சித்தர்,

திருப்பாகுர்ப் புராணம்.

௩௭

விஞ்சையர், இயக்கரியாவரு மொருங்குகூடி யிருக்கையி
ல், வேதாகமபுராண விதிகாசமுதலிய பலகலைகளிலுங்
கொண்டாடப்பெற்ற மும்மூர்த்திகட்கு முதல்வனுமுழு
முதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான் நிருவுருவஞ் சோதி
சொரூபமேயென்பதைத் தேறுவாராயினார். எங்ஙனமெ
னின் சிவபெருமான் அருவமுமல்லர், உருவமுமல்லர்,
அருவுருவமுமல்லர், அவர் எல்லாப்பொருளுங் கலாந்
தவிடத்திலே யுதிப்ப தொன்றாகையால், எல்லாப்பொ
ருளுந்தானொன்றா யிருப்பவருமன்று, தன்னிடத்தி
லே சுட்டிவிளைகின்ற அர்த்தமாகையினாலே யிரண்டா
யிருப்பவருமன்று, வாக்குமனத்திமா யிருப்பதொன்றா
கையினாலே பிரத்தியட்சமா யிருப்பவருமன்று, ஞான
வான்களுக்கு ஞானயோகத்தின் முதிர்ச்சியிலே பரமா
னந்தத்தையளித்து நிற்கையினாலே யில்லாதவருமன்று,
ஆன்மபோதமிறந்தாற்குடும் பொருளாகையாலே ஆன்
மாக்கணன்று தீதென்று சுட்டப்படுபவருமன்று, அநாதி
யேதொடங்கி யின்றளவுகிலையான பாசஞானமு மவரன்
று, நானேபிரமமென்று அகங்கரிக்கின்ற பசுஞானமுமவ
ரன்றி, பாசஞானத்தையும், பசுஞானத்தையுமுடைய
வான்மாவும்வரன்று, அறிவிற்கறியுயர்விற்கின்ற ஞானமு
மவரன்று, ஆதியுமவரன்று, அந்தமுமவரன்று, இத்த

ஐகயாகிய சச்சிதானந்தரூபியை எங்ஙனநாம்பாவிப்பது? கருவிகளோடுங் கூடிநின்று பாவனைசெய்வதென்றிற் சகலமாய்ப்போகலானும், கருவிகளை நீங்கிநின்று பாவிப்பதெனின் அப்பொழுது கேவலம்வந்துதலைப்படுமாகலானும், இரண்டியின்றிப் பாவிப்பதெனின், அஃதநிர்வசனீயமெனப்பட்டுப் பாழாய்முடியுமாகலானும், அவ்வாறன்றிப்பாவனைக் கெய்தாடி பொருளையெய்தியதாகவைத்துப் பாவிக்கும்பொருள் யானென்று தன்மேல்வைத்துப் பாவிப்பதென்னில் அதனாவதோர் பயனில்லையாகலானும், அப்பாவனை யனைத்தும் நாடகமாத்திரையையாமாகலான் மேற்கூறியவாறு அநந்நியமாய்நின்று அப்பரம்பரன் அருளாற்காண்டலேபாவனையாகும். அவ்வருளோ சத்தியாகு மச்சத்தியைப்பூசிக்கின் அப்பெருமானினுண்மையாகியசோதிசொருபத்தினைக்காணலாம். அச்சத்தியினைத் தவத்தாலன்றித் தரிசிக்க முடியாது, அத்தவம் சிக்கிரத்திற்கைகூடி வரத்தக்கதலுமென்குளது எனநாடி அதுபுண்ணியமொன்றுகோடியாய்விந்து கோடிபாதகங்களைப் போக்கும் சோமபுரமேயென வெண்ணி அவ்விடஞ்சேர்ந்து சோமதீர்த்தத்தில் மூழ்கிப் புண்ணியலிங்கத்தினைப்பணிந்து கிழக்குளல்லையிலொரு ஆசீர்மஞ்செய்து அதிலிருந்துசாம்பலியாகிய சத்தியினை

திருப்பாகுர்ப் புராணம்.

௩௯

மனத்திலிருத்தி நீரிடைமூழ்கி நெருப்பினிருப்பினையொ
த்துக்கூர்மையான வொருவூசின்யிமேலோர் விவ்லானறி
க்கொண்டுநின்றும், பூமியிலொருகையினையுன்றி ஒருபா
தத்தை யாகாயத்திற்றாக்கி உணவுசிறிதுமின்றி யருந்த
வம்செய்துவந்தனர். பராசத்தியும், இச்சாசத்தியும், ஞா
னசத்தியும், திரோதானசத்தியுமான உலகமாதாவாகிய
அன்னையார் அவர்கள்முன்தேனன்றி யுங்கட்குவேண்டிய
தென்னவென்று கேட்டனர். தேவர்கள் அம்மையாரை
ப்பணிந்து சாம்பவியே ! அனாதிமுத்த சித்தனாகிய சிவ
பெருமானுடைய வுண்மைகாண வாசைகொண்டனமெ
ன்றியம்பினர். பார்வதியார் குடசவிருட்சத்தினடியிலிரு
க்கும் திவ்வியசிவலிங்க ரூபத்தினைவணங்கி எனது அரு
மைநாயகனே ! இத்தவமுனிவர் தரிசிக்கும்பொருட்டுத்
தேவரீருடைய உண்மைவடிவினைக்காட்டி யருளவேண்
டுமென்றனர். அக்கணமே ஆனந்தசொரூபமாகிய அவ்
விலிங்கத்தினின்றும் பலகோடிசூரிய ரேககாலத்திலுதி
த்தாலென்ன அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்பிரகாசமயமா
ன ஒருபரஞ்சோதியாய்க் காட்சிதந்தருளினர். மாதவா
கள்கண்டு வெருண்டனர். அம்மையார் அவர்களைக்கூட்
டி முனிவர்களே ! இதோநீங்கள்விரும்பிய பரஞ்சோதி
யென்றனர். அவர்கள் தங்கள் கண்களாரத் தரிசித்துத்

திருவருளைப்பெற்று அவனதுசிவானந்தப் பெருவாரியில் இரண்டறக்கலந்து சிவசாயுச்சீயவீட்டின் பேராகிய சிவ மாந்தன்மைபெருவாழ்வு பெறுதற்கு ஏதுவாகிய சிவ யோகத்தினை யினிதுசெய்துவாழ்ந்தார்கள். பரஞ்கோ திருப்பமாகத் தரிசனங்கொடுத்ததலம் ஈக்காடெனப்பெ யர்பெறும். அச்சோதிசொருபமானது தனது கோடிகு ரியப்பிரகாச மொடுங்கழிண்டும் குடசவிருட்ச நிழலிலே யிருக்கும் அருட்குறியாகிய சிவலிங்கத்தினுள் மறைந்ந னர். அன்றுமுத லச்சிவலிங்கப்பெருமானுக்குப் பரஞ் சுடரொனப்பெயர்வழங்கியது. வேள்விக்கென்று வெதிரி காசிரமரீங்கி யித்தலம்வந்து தவம்புரிந்து அம்மையப் பன் றரிசனங்கண்டு வாழ்ந்தவர்கள் யாவரெனில், சாலி கோத்திரன், பிருகு, பரத்துவாசன், சவுனகன், உரோ மசன், காசிபன், வசிட்டன், நாரதன், சுகன், மார்க்கண டன், எழுகூன், ததீசி, கலைக்கோட்டு, உபமனியன், சனற் குமாரன் விசவாமித்திரன், வியாசர் முதலிவர்களாம். இவரங்கங் கிருந்தவர்கள் பேரால் ஊர்விளங்குவதுமு ண்டி. இத்தலத்திற்கு இதனால் பரஞ்சுடர்ப்பதி யென வாய்த்தது என்றனர்.

பரஞ்சுடர்ப்பதிசருக்க முற்றிற்று.



மங்கலாபுரச்சுருக்கம்.

சிவயோகிகளே ! கற்றவர்களெல்லாரானும்பரவீப
புகழ்ப்பெற்ற பெருமையுடன்கூடிய கடம்பமாவனத்தில்
*வாழும் முனிவர்களுக்குத் தலைமைவாய்ந்தவரும், பல
கலையாகமவேத புராணங்களையுணர்ந்தவரும், பிரமனிட
த்துதித்தவருமாகிய கௌசிகமுனிவர் பழைமையாகிய
வேதநெறியிற்சிறிதும் வழாது பன்னசாலையிற்சின்னாள்
*தங்கிக் கங்கையாதி புண்ணியந்திகளிலாடுதற்கெணணி
ப்பிரயாணப்பட்டுப் பரஞ்சுடர்தோன்றிய ஈக்காட்டிற்கு
ச்சமீபித்து வ்ருகையில் பசியினாலேயும், தாகவேட்கை
யாலும், சூரியவெப்பத்தினாலு மிகவாடிச் சகியாதவனா
கி வருத்தமடைய சூரியன் அஸ்தமித்தனன். இருளெங்
கும்வந்து சூழ்ந்துகொண்டது. பாம்புகள் தங்கள்மாணி
க்கக்கற்களைக்கக்கியவைகளின் பிரகாசத்தில் இறைதே
டவாரம்பித்தன. பேய்களும்படுத்து நித்தினைசெய்யுபு
ச்சாமமாரிற்று. அப்போதுமுனிவர் அவ்வனத்தின்சேடி
களின்மறைகணெருங்கிய வெருகுகையிற்சென்றுநொந்
து உடல்வருந்தித் தூக்கமின்றி யெண்ணுதனவெல்லா
மெண்ணிச் சிந்தைதளர்ந்து தங்கினங் அப்போது பஞ்
சாட்சரசொருபியாகிய பரஞ்சுடந்திருவருளால்ஒருபுகழ்

* இவ்வணர் திருப்பாசூருக்குச் சமீபத்திலுள்ளது.

புலையன் வடிவினைக்கொண்டு சமீபத்தில்வர முனிவர
தனைக்கண்டு நீயாரொன்றனர். நானிந்தவனத்தில் வாழுப
வனியாரொன்று பூதங்கேட்க, முனிவன்றன துவரலாற்றி
னைக்கூறி நானித்தினைசெய்யு மளவுமெனது உடலைப்
பாதுகாத்துவரக் கடவையென்று துங்கிக்கொண்டிருந்
தனர். அச்சமயத்தில் பூதம அம்முனிவரை யெடுத்து
க்கொண்டுபோய் அவருணரா வண்ணம் ஒரு மாளி
கையில் மலரமளியின்மீது வளர்த்திவிட்டுத் தான் நீர் கி
ழங்கு காய் பழமுதலியகொண்டுவரப்போயினது, முநி
வர்விழித்துக்கொண்டுபார்த்து இஃதென்ன! இத்தகைய
மாளிகையும் மஞ்சமு நமக்கெவ்வாறுவந்தது நமதுகிரு
பாசமுத்திரமாகிய சிவபெருமான் நிருவருட்செயலோ ?
நாங்கண்ட இருளன் காரியமோ ? என்று நினைத்துக்
கொண்டிருக்கையில் பூதம், பழமுதலிய கொண்டுவந்து
முனிவர்முன்வைத்துப் பெரியோரோ ! இவற்றைப்புகித்
து உமது வருத்தநீங்குமென்றது. இதுவும்பெருமானரு
ளேயென்று முனிவ ரவைகளையுண்டு இளைப்பாரி யிருந்
து சற்று அவ்வமளியின் சுகத்தினைக்கண் ,டதன்மேனி
த்தினை செய்தனர். அப்போது அப்பூதம் அவ்விடம்
விட்டுப்போய் ஒருபுலையசையை மிரட்டி யுடன்கொண்டு
சென்று முனிவருக்குப் பூதம் பிடிக்கும்படிப் பகர்ந்து

போய்விட்டது. அப்புலேச்சிமுனிவருது பாதங்களைத் தடவிக்கொண்டே பக்கத்திற்படுத்து நித்தினைசெய்துவிட்டனள். முனிவரொழுந்து சமீபத்தி நித்திரா செய்து கொண்டிருப்பவளைப்பார்த்து நீயாொன்றுகேட்க, நான் புலேச்சியென்று நடந்தவற்றைக்கூற, முனிவர் கேட்டு அந்தோ ! இதற்கென்செய்வது இவளுடன்சயனித்தபாவ மெவ்வாறுதொலையும் என்று விசனப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் சூரியனுதயமாயினன். முனிவர்முக்கால்வது வருத்தமானங்களையுத் தனதுஞானதிருஷ்டியா லாய்ந்து தேர்ந்து ஓ ! ஓ ! நமக்கு இத்தலத்தில் திருவருள் செய்யும்பொருட்டு முக்குணங்கடந்தமுதல்வனாகியசிவ பெருமான்செய்த திருவிளையாட்டென எண்ணி யினிய வனருள்வழியின் நிதிதலேநன்று, இம்மையில் ஆகாமிய மேறாமலும், மறுமையின் பிராரத்துவத்திற் கேதுவாகிய சஞ்சிதமொழியவும் சன்மார்க்க நெறியாகிய சிவபூசையேதக்கீது என்று சிந்தைகொண்டிருக்கையில், முன்னே யொரு தீர்த்தந்தோன்றியது. முனிவர் அத்தீர்த்தத்தினைக்கண்டு அதிசயித்துக்கொண்டிருக்கையில், முனிவர் ! நீ நினைத்திருந்த கங்கையாதிதீர்த்தங்களிலெல்லாம் ஆடவேண்டாம். இதுமங்கலமாதீர்த்தம் இதில்நீபடிந்து மங்கலமாகி மங்களமுனியென்னும் பெயர் பெறுக, இவ்

வனத்திலிருக்கும் பரஞ்சுடர் நாம்என்ற அசரீரி ஆகாய
 த்திலுண்டானது. முனிவர் அத்தடாகத்தில் முழுகியெ
 ழுந்து மங்கலமா முனியெனும் பெயர் பெற்றுத் தேவ
 தேவனைத்தேடப் பெருமான்றிருவினையாட்டாக வருமை
 காட்டி வெளிப்படாதிருக்க, முனிவர்மெலிந்துபெருமா
 னே இங்கிருப்போமென்று முன்னர்கூறி இப்போது
 வானில் மறைதனீதியே? நாமின்று தவஞ்செய்து கா
 ண்போமென, அக்கினிவளர்த்தி, அதன்மத்தியிற் செய
 பூசினாட்டி அதனுனியிற்றனது அடிபினங்குட்ட விரலே
 யூன்றி நிமிர்ந்து மற்றொரு அடியையமேலே தூக்கி இரு
 கரங்களையு முடியிற்குவித்து, வாயுவுடனே மூன்றுகுண
 ங்களையும், நான்குகரணங்களையும், ஐந்துபுலன்களையும்,
 அடக்கி யிச்சையாதிய வொழித்து உலகமேழுங்கொண்
 டாட வெண்மலர்கள் கொண்டறிவிலருசித்துக் கொண்
 டிருந்தனர். பரமதயாநிதியாகிய பரசிவம் தனது பரசி
 வையுடனே வெளிவந்து முனிவ! நின் தவங்கண்டு விய
 ந்தேம், விருப்பங்கொண்டேம், நினக்குவேண்டிய வரங்
 களைக் கேட்கக்கடவா யென்றனர். முனிவர்பூமியில்விழு
 ந்து தொழுதுபோற்றி மனமுருகி மறைமொழிகளால்
 வழத்தி மெய்முவிழ்ப்பு உனங்கனிந்துசொல்லலுற்றனர்.
 சந்திரசூதாரியாகிய சிவபெருமானே ! எனியேனுக்கு

திருப்பார்கூர்ப் புராணம்.

சுரு

யானொரு விருப்பமு மில்லை அன்புடனே சிவபூகை
யொன்றே செய்து மகிழவேண்டும், என்றனர். கண்ணு
தன்மூர்த்தி கேட்டுக்கருணை கூர்ந்து அன்ப ! இவ்வளத்
திலொரு குடசவிருட்சத்தின்கீழ் இலிங்கவடிவமாய் நா
மெழுந்தருளி யிருக்கின்றோம், பரிவுடன் அருச்சுனைசெய்
என்று கூறிமறைந்தனர். முனிவர் அடியற்றமரம்போல
கீழ்விழுந்து உய்ந்தேன் ! உய்ந்தேன் ! என்று அங்குமி
'நகு மோடிப்பாடிச் சிவலிங்கப்பெருமான்மீது ஒருபடம்
விதானஞ்செய்து, மஞ்சளம், புதுமலர்கள் கொண்டு வந்
து சைவாகமங்களிற் குறித்தபடியே சோடசோபசாரங்
களுடன் ஒருநாளாந்தவராகுது நாளாக்குநா லன்புதழைத்
தோங்கப் பன்னெடுநாள் பூசைசெய்து இப்பொய் வாழ்
க்கைக்குரிய விவ்வுடலைமாற்றிடுவையென்று பல்காலுமி
றைஞ்சிப்பூசித்து வேததோத்திரங்கள்செய்துவந்தனர்.
அவர்முன் னொருநாள் சிவபெருமான்சோதிப்பிழப்பாய்
க்காட்சிதந்தனர். ஐம்புலனின் அவாவையறுத்தகௌசி
கமுனிவர் அச்சோதியுண்மறைந்தனர். அமரர் முனிவரி
யாரும் மென்மலர்பெய்து விசம்பிலாந்தனர். இம்மங்க
லமாமுனி பூசித்தகாரணத்தால் இத்தலத்திற்கு மங்கல

மாபுரியென வொருபெயரும் வந்ததென வறியக்கடவீர்
என்றனர்.

மங்கலாபுரிச்சருக்க முற்றிற்று.

மால்வினேநாசச் சருக்கம்.

சைவவேதியர்களே! முன்னொருகாலத்தில் உலகசங்காரமுடிந்தவுடன், பவத்தையொழிக்கும் பரமபொருளாகிய சிவபெருமான் திருவருளினால் அப்பெருமானது மாயாசத்தியி னிடத்திருந்து மால் அவதரித்து யான் செய்யவேண்டுவது யாதென்று வினவ, திருமாலே! இவ்வுலகத்தினைக் காக்குந்தொழிலை வகிக்கக்கடவைஎன்று கட்டளையிட்டு அவருக்கு மகாமந்திர மொன்றினையு ம் பெருமான் உபதேசித்தருளினர். அத்தெய்வீக மந்திரத்தினையுச்சரித்துக்கொண்டே அந்நாரணர் திருப்பாற்கூடலி னித்தினை செய்துகொண்டிருந்தனர். அவருந்தியினின்று மொருநாமரை முனைத்து அனைகவருடகால மலராது மொக்காகவேயிருந்துகொண்டிருந்தது. இங்ஙனமிருக்க உலகசங்காரகர்த்தாவாகியபுருத்திரமூர்த்தியி னெற்றியில் விளங்குமு அக்கினிவிழியினின்றும் விசுவகன்மனெனு மொருமுனிவன்பிறந்தான், அவர் யான்செய்

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

சஎ

வதேது என்றுவினவ அவ்வுருத்திரர் அவருக்கு மந்திரங்கணன்கு உபதேசித்துச் செபஞ்செய்து கொண்டிருக்கக்கடவாயென்று கட்டளையிட்டனர். அங்ஙனமவாசெய்துவருகையில் அவரிடமிருந்து மனு, மயன், துவட்டா, விசுவகன்மா வென்னால்வர்களுதித்தனர். ஆந்நால்வர்களுந்மது தந்தையேநாக்கி, நாங்கள் செய்வது யாது என்றுகேட்க விசுவகன்மன் ஆந்நால்வர்கட்கு நான்குமந்திரங்களை யுபதேசித்து விண்டுவினஉந்தியின்முனைத்த தாமரையின் நான்குபக்கங்களிலுமிருந்து செபிக்கவென்றனர். அங்ஙனம்நால்வர்களுஞ் செபித்தவருகையில் அத்தாமரைமலர்ந்தது. அதினின்றும் கனகமயமானபிரமாபிறந்தனர். அப்பிரமன் நான்குதிக்கினும் பார்த்து நமக்கெதிராவார் யாராயினு மிங்குண்டோவெனச் செருக்கடைந்தமாத்திரத்திலு, அப்பிரமனிரண்டுபக்கங்களினின்றும் இரண்டு அசுரர்கள் கறுத்தமேனியாகளாய், பெருந்திறலுடையவர்களாய், பிறைபோலும் பற்களையுடையவர்களாய், கருங்கடலாழமுங் கணைக்கா லளவினராய்த் தோன்றி மதுகயிடவென்னும் பெயர்க்கோயுடைய அவர்கள் அந்தப் பிரமனைப் போருக்கழைக்க அவரஞ்சி அசுரர்களே ! உங்களிடம் போர்செய்யவல்லவர் திருப்பாற்கடலி னித்திரைசெய்கின்றார் அவ்விடம்போகவென்

றனர். கேட்டவவர்கள் அவ்விடஞ்சென்று கரியவ்னைக் கண்டு துயிலெழுப்பிச் சண்டைக்கு அழைக்கஅவ்விண் டிவுமெழுந்து அவர்களுட னாயிரம்வருடஞ் சண்டைசெ ய்தும் அவர்கள் தோல்வியடையாதிருத்தலைக்கண்டு அவ ர்களை நோக்கிச்சொல்லுவாராயினர். வீரர்களே ! நீங்க ள்யுத்தஞ்செய்வதில் மிக்கவல்லவராகக் காணப்படுகின் றீர், உம்மைநான் மெச்சினேன், உங்கட்கு வேண்டும்வர ங்களைக் கேட்பீர்களாகவென்றனர். அசுரர்கள் குலுங்க குலுங்க நகைத்து விண்டிவே ! உனது வார்த்தைமிகவழகாயிருக்கிறது, முன்பின்பார்த்துப் பேசுவாயாக, யா ராகிலுமிந்தவார்த்தையைக் கேட்டா னைகயார்களா ? எம்மோடு யுத்தஞ்செய வல்லமை சிறிதுமில்லாத நீயா வரங்கொடுக்கத்துணிந்தனை. நேர்த்தி ! நேர்த்தி ! இச் சமயம் நீதப்பிப்பிழைத்து ஒடிப்போவதற்காக ஒருநந் திரமெடுத்தாய்போலும். அழகு ! அழகு ! உனக்குவே ண்டுமானால் நாம் வரங்களைத் தருகின்றோம் பெற்றுக் கொள் என்றனர். திருமால் கேட்டு இதுமிகநல்ல சமய மெனவெண்ணி, நீங்களெனக்கு உண்மையாக வரந்தர வல்லீரோவென்றனர். ஆம்தருவோம் தவறில்லங்களைக் காட்டிலு மீனர்களொருவருமில்லை இதற்குச்சாட்சி யிப் பிரமனேயென் றசுரர்கூறவே, அது தெரிந்த விஷ்ணு,

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

சுக

அசுரர்களே ! நீங்கள் என்கையாலிறந்துபோகத் தக்கவர
மருளவேண்டுமென்றனர். அவர்கள் திடுக்கிட்டு, ஓ! நாமா
லோசியாது சொல்லிவிட்டனம். இனிமறுபபதிற்பிரயோ
க்ஷமில்லையென்றுகினைத்து நினது இஷ்டப்படியேசெய்
துகொள்ளக்கடவாயென்று கூறிய மாத்திரத்தில், அவா
களிருவரையும் விஷ்ணுமூர்த்தி தனதுநிகங்காற் கீழி
ம்தெறிந்தனர். அவர்கள் இரத்தங்கடல்போற்பரவியது.
•அவர்கள்மேலே உலகமெங்கு மூடியது. அதனாலுலகி
க்கு மேதினி யெனவும் பெயர்வந்தது. அவர்களிறந்தும
மாயையாற் சூக்குமருபந்தாங்கி வேகமாக வெங்குந்திரி
ந்து தங்களைத்தந்திரத்தாற்கொன்ற மாயனை மறுபடியு
நாடி அவர் தூங்குகையில் அவர்காதுகளினுழைந்துஉரு
வெடுத்தவெளிவந்து, அனேகமானவருந்தவங்கள்செய்
து பிரமணிடத்திற் பலவரங்களைப்பெற்று மதுபுரமொ
றொரு பட்டினமுண்டாக்கி யதிற்பல சேனாசமுத்திரஞ்
சூழவாழ்ந்து, விண்ணுலகத்து இந்திரனாதிபைச்செய்
ந்துத் திருப்பாற்கடலிற்சென்று, முன்பு எங்களைக்கொ
ன்றுவிட்டதாக விறுமாப்படைந்திருக்கு நாரணனே !
யுத்தத்திற்குவாவென்றழைக்க விஷ்ணுமூர்த்தியுன் கோ
பித்துத் தனதுபஞ்சாயுதங்களுடனுவெளிவந்து சாரங்க

மென்னும் வில்லினை வளைத்துப் பலவம்புமாரி பெய்து ஆயிரம்வருடம்போர்புரிந்தும், அவர்கள்தோல்வியடை யாதிருப்பதைக்கண்டு தான்கைலாசப்தியின்றிருவடியிற் கண்மலரிட்டு அருசித்துப்பெற்றசக்கிராயுதத்தினைப்பூசி த்து அவுணர்கள்மேலேவ,அதுஅவர்களைத்தொடர்ந்து எங்குழைனும், எங்குபதுங்கினும் விடாது வருதலைக கண்டு ஈக்காட்டில்வந்து மறைந்தனர். உடனேயதுஅங் கும்வந்துஅவர்களைப்பிளந்துகொன்றது. அவர்கள்பிரம கத்திவிஷ்ணுமூர்த்தியைப்பற்றியது.அதைக்கண்டசாஸி கோத்திர முனிவரொருவர் அவரைநோக்கிப் பெருமா னே!இதோதோன்றுகிறஇருதயதாபநாசனியென்னுந்தீர் த்தத்தில்முழுகி நினது பிரமகத்தியினை நீக்கிக்கொள்வா யென்றனர். அவரங்ஙனமேசெய்து அகமகிழ்ந்தமாதவனு டன்முனிவரறைவர். இத்தலந்திவ்யமானது.இதிலியானு ம்வைகச் சித்தங்கொண்டிருக்கின்றேன், நீரும் அவ்வுரு ன்றையென்றனர். நாரணர் *எவ்வுள்ளன்றுகேட்டு ஆசை யுடன் அவ்விடத்து நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தனர். அங்கிறந்துபோன தானவர்கள் மறுபடியுஞ்சூக்குமரூப ன்கொண்டிவிஷ்ணுவின்மூக்கினுழைந்து அவர்இரத்தத் தினையுறிஞ்சதலும் அவரொழுந்தனர், உடனேயகரோ

* எவ்வுள் என்றது திருவெவ்வனூரெனவாயது.

டக்கண்டு சக்கிராயுதத்தைப்பிரயோகித்து அவரையழித்தனர். பின்னுமவர்பிரமகத்தியாய்க்கோரரூபங்கொண்டு நாரணர்முன்வந்து அவரைச்சூழ்ந்துகொண்டு ஓய்நாணனே ! நீ எம்மை மூன்றுநரம் கொன்றும், இதோவந்தோ மறுபடியுஞ் சண்டைக்கு வாவென்னும், உமமென்னும், மார்பைத்தட்டும், ஆரவாரிக்கும், உதட்டைமடிக்கும், ஈற்றினைக்கடிக்கும், குப்புற்றுவிழும், வினாத்தோடும், மீட்டும்வரும், பொங்கியமும், அட்டகாசஞ்செய்யும், சீறாசிற்கும், என்முன்னிற்க வல்லவ ரூரடாவென்னும், இவனையின்று மென்றுதின்று போவேனென்னும், இதனைக்கண்ணுற்ற திருமால் பகற்காலத்துச் சந்திரன போலமுகம்வாடித் தான்செய்வ தின்னதெனத் தோன்றாது அச்சமுற்று எட்டித்திக்குகளிலும் விழித்துவிழித்துப்பார்த்துச் சிந்திரப்பதுமைபோலே நின்றுனர். இதைக்கண்ணுற்ற சாந்தகுணசீலராகிய சாலிகோத்திரமுனிவர் அந்நாரணர் முகத்தினைநோக்கிக் கூறுவார். மரீதுவனே ! அஞ்சவேண்டாம், உலகமனைத்தும்உய்யுமபொருட்டு ஒருபெருங்கடவுள், உமார்த்தசகீர திவ்விய மங்கள விக்किரக தேசோரூபமாய்ச் சகளீகரித்த பஞ்சசாதாக்கியத்துள் கன்மசாதாக்கியராகியு. சிவலிங்கப்பெருமனைப்பூசித்தாலன்றி இப்பிரமகத்திநீங்காது. இப்பூசை

யம உத்தமப்புண்ணியதலங்களிற் செய்யிற் சீக்கிரத்திற்
 பலனுண்டாம். அத்தனமையானவருமைத்தலம் இதோ
 நமக்குச் சமீபத்திலுள்ள மங்கலபுரியேயாம். அவ்விடஞ்
 சீக்கிரஞ்சென்று பூசிபபையாக வெளறனர். கேட்டதிரு
 மால் அவ்விடஞ்சென்று பசுபதிவிரதமபூண்டு, சோமதி
 ரத்தத்தில் ஸ்நானஞ்செப்துநித்திய அனுஷ்டானங்களை
 முடித்துக்கொண்டு தேகமெல்லாம் திருநீறுபூசி, நெற்றி
 யில் விபூதி திரிபுண்டரமாக விளங்கக் கண்ட முதலிய
 உறுப்புகளில் உருத்திராட்சமாலையிடுத்து ஒழுக்கத்திற்
 சிறிதுந் தவறாமலபூசைக்குவேண்டிய உபகரணங்களா
 கிய பீதாம்பரம், இரத்தினபரணம், சந்தனம், திருமஞ்
 சனம், தூபம், திருப்பள்ளித்தாமம், தீபம், பஞ்சகவ்வி
 யம், கணிகள், மேன, திருவமுது சேகரித்துச் சிவாகமப்
 படி ஆவாகனம், தாபனம், சந்திராணம், சந்திரோதனம்,
 அவசுண்டனம், நேனுமுத்திலா, பாத்தியம், ஆசமனீ
 யம், அாக்கியம், புட்பதானம், தூபம், தீபம், வைவேத்
 தியம், பானீயம், ஆராத்நிரிகை, சபசர்ப்பனையாஞ்சோ
 டசோபசாரஞ்செப்து, உரைதடுமாற, என்புநெக்குருக,
 உடலெல்லா மெனையிர்ப்பொடிபப, ஆனந்தக்கண்ணீர்
 பெருக அஞ்சலித்தி, மேமாட்சவிநாயமானபஞ்சாக்கரஞ்
 செபித்து, ஆயிரத் திருநாடங்களை யெடுத்திதுச்சொல்லி

அருச்சுணைபண்ணித்துதிசெய்து பேரனபுவளர்த்தேதாங்க
 த்தொழுது, அபபனே ! சரணம், அண்ணலே ! சரணம்,
 அங்கனா ! சரணம், அரசே ! சரணம், ஐயனே ! சரணம்
 அண்ணா ! சரணம், அருமறைப்பொருளின அகப்பொ
 ருளேசரணம், மறைகளனைத்தினிலு மறைந்திருக்குமா
 மணியேசரணம், முனிவர்போற்றுமூவாமுதல்வனே சர
 ணம், முத்தியளிக்கும் முக்கம்பரடனே சரணம், கலீம
 லங்கழிக்குங்கற்பகக்கொழுந்தேசரணம், போகமளிக்கு
 ம் போதப்பொருளே சரணம், இராஜ இராஜேஸ்வரா
 அடைக்கலம், அடைக்கலம் என்றமாத்திரத்தில், அந்தர
 துந்துபிமுழங்கவும், அமரர்கள் புஷ்பமாரி பொழியவு
 ம், உருத்திரகணிகையர் வெண்சாமரைவீசவும், கந்தரு
 வா பாடி வீரப்பிரதாபங்களை யெடுத்திச் சொல்லவும்,
 ஞானசனந்தர் முதலான பெரியோர்கள் இருபக்கத்திலு
 மிருந்து துதிசெய்யவும், அஷ்டதிக்குப்பாலகர் எமது
 ஐயன்றிருவடிகளைமுடித்து தாங்கிவரவும், பச்சிளங்கொ
 டியாகிய பார்வதி சமேதராய், விநாயகமூர்த்தி, சுப்பிரம
 ணியசுவாமி, திருந்திதேவர், முதலானவர்கள் புடைசு
 ழ்ந்துவர இடபவாகனத்தின்மீது அந்தரத்தில் ஒரு அல
 ங்காரமாகச் சிவபெருமான் காட்சி கொடுத்தருளினார்.
 கண்ட விட்டுணுவானவர் பேரனபுடையவராகித் தேக

மெலாமுரோமம் சிளிர்க்கச் சிரசின்மேல்கைகளைக் குவித்
துக்கொண்டு நாவுகுழறிச் சொற்கள்தடுமாற, ஆனந்தக்
கடலில்விழுந்து ஆடிப் பெருங்காற்றில் வாழைநூற்சா
ய்வதுபோல பூமியில்விழுந்து, பணிந்தனர். சிவபெரு
மான்வாராய் மாயவனே ! உன்குறைநீங்கிற்று, நீ கருதி
யவரத்தைக்கேட்கக்கடவை, நீசெய்த பூசையாலுந்தியா
னையோகத்தாலும், மூலமந்திரசெபத்தாலும், நாமகிழ்ச்சி
யெய்தினோம் எனத்திருவாய்மலர்ந்தருளக்கேசவன்பணி
ந்து சுவாமீ ! அடியேன் பூர்வத்தில் பன்றியாய்ச் சென்
றுணராத நினது திருவடியை யிப்போது தரிசித்தேன்.
எனதுபிரமகத்தினையொழித்தேன், இனியெனக்கொரு
குறையுமில்லை. முந்தித்திருவெவ்வனூரில்தீர்த்தேஸ்வரர்
திருவடியைச் சிந்தித்து இருதயதாபநாசத் தடாகத்தில்
படிந்து முன்பிரமகத்தியினையொழித்துக் கொண்டேன்.
அத்தலத்திலேயே நான் எந்நாளும் வசித்துக்கொண்டு
காலையிலு மாலையினு மிவ்விடம்வந்து தேவீரைத்தரி
சித்துவரல்வேண்டும். அன்றியு மத்தடாகத்தில் அமா
வாசை புண்ணியகாலத்தில் எவர்நீராடினும் அவர்கள்
பிணிகளைத் துரீங்கப்பெற்று நினைத்தனவெல்லாம்முற்று
வாழவேண்டுமென்றனர். பெருங்கருணைவள்ளலாகியபர
மசிவம் அவ்வரங்களைக்கொடுத்துப் பரசினைவயுடன் சிவ

லிங்கீத்திற்குந்தருளினர். முகுந்தன்விடைபெற்றுத்திரு
ம்பித் திருவெவ்வனூரில் அரவணைத்துயில்கொண்டுஇவ்
வுலகமும் எவ்வுலகமும்போற்றத் தன்னைத்தரிசிக்கவரு
வார்பலருக்கும் வேண்டியபிரசாதமளித்து வீரராகவர்
எனக்கொண்டூர்ட எழுந்தருளியிருந்தனர். வீரராகவப்
பெருமாளின் வினையையொழித்த இத்தலத்திற்கு வினை
நாசமெனவுமொரு பெயருண்டு.

திருமால்வினையீர்த்தசருக்க முற்றிற்று.

பால்வாசியறிந்த சருக்கம்.

சிவயோகச்செல்வர்களே ! மால்வினைநாசமென்னு
மிப்பதிக்கு மேற்கில் காரணையென்னுமொரு நகருண்டு.
அதில் ஆயர்குலதிலகனாக அரியகோன் என்னும்பெய
ரை வாய்ந்த ஒரு இடையணிநுந்தனன். திருவெவ்வனூர்
வீரராகவாரின்பிரமகத்தியினைபொழித்த செகசென்மாநி
காரணவஸ்துவாகிய சிவபெருமான்மகிமைகளைப்பலபே
ரடிக்கடி இவ்வாயனிடத்துக்கூற அதனாலிவனுக்குப்பர
மபதியாகிய பரமேஸ்வரனிடத்தி லதிகவன்பு வாய்ந்து
நாடோறு மப்பெருமானைத் தரிசித்துவந்தனன். அந்த
அரியகோனும் அவனதுகம்பிற்சிமந்த மனைவியாகியவிம

லையென்பவனும் புத்திரப்பேறு விரும்பிச்சுவாயியைவே
 ண்டிவந்தனர். சில நாளைக்குள் அப்பெருமா னருளால்
 அவர்கட்கு இலக்குமியினையொத்தவொரு பெண்குழந்
 தைபிறந்தது. அப்புத்திரிக்குக் குணவதியென்னும்பெய
 ரைத் தாய்தந்தையரிட்டு நாளொருவண்ணந் தினமொ
 ருமேனியாக வளர்த்துவந்தனர். அப்பெண் அதிருப
 செளந்திரியவதியாகிக் கரியகூந்தலினையும், பவளவாயி
 னையும், மதுரமான சொல்லினையும், தேமற்படர்ந்ததன
 ங்களினையும், தளிர்போன்றகைகளினையும், விசாலமான
 அல்குலினையும்பெற்றனள். இத்தகையவளப்பினையடை
 ந்த இக்குணவதியைமணம்பேசஆயர்குலத்தவருட் சிலர்
 வந்தனர். அங்ஙனம்வந்தவர்களை அரியகோனும் அவன்
 மனைவியும் பலவுபசாரத்துடன் வரவழைத்துத் திரும
 ணம்பேசியனுப்பிவிட, அவர்கள் தந்தனூர்போய்ச்சேரு
 முன்னர்இறந்தனர். மற்றஞ்சிலர் இக்குணவதியைமண
 ம்பேச வந்தாரும் இவ்வாமேயாயினர். அதனால் இவள்
 தெய்வப்பெண்ணெனப் பயந்தஞ்சி யாரும் இவளைப்பற்
 றிப்பேசாது இருந்துவிட்டனர். சிலநாளைக்குள் அரிய
 கோனும் இவன்மனைவியுங் கைலாயமடைந்தனர். குண
 வதியேங்கித் துன்பமுறச் சுற்றத்தார்தேற்ற ஒருவாறு
 தேறி மனத்துயர்நீங்கித் தாய்தந்தையர்களுக்குண்டாயி

ருந்த சிவபக்திதனக்குமுண்டாக ஆதனால் தனதுசெல
வத்தினை யெல்லாம் தருமத்திற் செல்விடத் துணிந்து
சோமபுரத்தில் அநேகமான சோலைகளையுண்டாக்கியும்
தடாகங்களையெடுத்தும், தருமசாலைகளைக்கட்டியும், அ
ன்னதானங்கள்செய்தும், பலருக்கு விவாக முடித்தும்,
வாழ்ந்துவருகையில் குணவதிக்கு முப்பத்திரண்டு வய
தாயிற்று. அவள் கனவி லொருநாள் சிவபரஞ்சோதி
தோன்றி, குணவதியே ! உன்னைநாமடியையாகக்கொண்
டனம். உனக்கு விவாக முடியாவண்ணம் நாமேதடுத்த
னம். இனிநமது திருத்தொண்டினையே செய்துகொ
ண்டிருக்கக்கடவாய் எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.
விழித்து ஆயர்குல விளக்கான அம்மாது கனவினருமை
யினை யெண்ணியெண்ணி யானந்தங்கொண்டு முன்னி
னும அதிகபக்தியினைப்பெற்றுக் குடசவீருட்சத்தினடி
யிலெழுந்தருளியிருக்கும் சிவலிங்கப்பெருமானைச் சென்
றிறைஞ்சியேத்தி இத்தலத்தி லிப்பெருமானுக்குச் சந்தி
ரனைவன் பாலபிடேகஞ்செய்து பலவரங்களைப்பெற்
றானென்று பிறர்சொல்லக்கேட்டு என்செய்வேன் ! நான்
பிரதிதினமும் வேண்டிமானபால்அபிடேகத்திற்குக்கொ
டுத்தவருவேன், அதைக்கொண்டு விதிப்படி அபிடேக
ஞ்செய்வார் ஷரணாயுங்காணேனே யெனத் துக்கித்துக்

கொண்டிருந்தனர். அப்போது அவன்முன்னர், வேதத் தில்லினையாடும் விமலனாகியசிவபெருமான் ஒருமுனிவர் வடிவங்கொண்டிவர அவனாகோக்கிச்சுவாமீ! தேவரீர் எங்கெழுந்தருளியிருப்பது என்றனள். நாமிங்குதானிருப்பது என்ற முனிவனாக்குணவதியார் மீதுந்தவணக்கத்துடன் பணிந்து ஐய! நான் தினமுங் கொடுக்கும் பாலைக்கொண்டு, எனையடிமையாகக்கொண்ட இச்சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு அபிடேகஞ் செய்து வருவீரோ? என்றனள். அவ்வாறேசெய்து வருவோமென விசைந்து அன்றுமுதல்குணவதியார் கொடுக்கும் பாலினைத்தினந்தோறும்பெற்று அருட்பெருஞ்சோதியாகியசிவலிங்கத்திற்குத் திருமஞ்சளமாட்டிப் பீதாம்பரமுதலியசாத்தி, கந்தமலர்மாலையணிந்து, அமுதுமுதலிய படைத்துத், தூபதீபங்காட்டிப் பூசனைசெய்துவந்தனர். குணவதிசிறிதுஞ் சோம்பாது நியமமாக வேண்டியபால் கொடுத்து வரப் பசுக்கூட்டங்கள் நாளுக்குநாள் விருத்தியாகிப் பிணிமுதலியவின்றி வாழச் செல்வம் விருத்தியாயது. இவ்வாறு நடந்துவருகையில் உலகத்தில் முழையின்றிப் பஞ்சம்வந்தெய்து, அதனுல்மிகத்துன்பப்படும் தனதுசுற்றத்தினர்க்குவேண்டிய உதவிசெய்துவரக் குணவதிக்கு நாளுக்குநாள் செல்வங்குறைந்துவிட்டது. அங்ஙனம்

கிருப்பாகூர்ப் புராணம்.

௩௯

குறைந்தும் பாலனைத்துஞ் சுவாமிக்கே கொடுத்துவரு
ம் தன்மையினையுணர்ந்து முனிவரொருநாள் குணவதி
யினிடம்வந்து அருள்கூர்ந்து, மாதே ! நீ பால்முழுவதி
னையும் அபிடேகத்தினுக்கே கொடுத்துவருகின்றனை அ
தனால் இப்பஞ்சகாலத்தில் நினைது சுற்றத்தினருக்கு மற்
றையருக்கும் உபகரிக்க உனக்குவேறுவகையில்லை, ஆத
லால் நாம்பிரதிதினமுனக்கு ஒருபொற்காசுகொடுக்கின
*ரேரம், அதனைப்பாலுக்கு விலையாகக்கொள்ளற்க. அக்கா
சினைக்கொண்டு நீ வேண்டிய தருமங்களைச் செய்துவா
லாம். பானியமும்புக்குன்று பசுக்கூட்டங்களையும்பத்
திரமாகப் பாதுகாக்க வேது வுண்டாமென்றனர். புண்
ணியவதியாகிய குணவதியதற்கிசைந்து வணங்கியேற்று
அவ்வூரிலிருக்கும் நிதிக்கோள்ளன்னும் செட்டியாரிடத்
துத்தந்துமாற்றி வேண்டியதெல்லாம் பெற்றுத் தினா
தோறும் படுத்துக்கள்முதலிய யாவருக்குமன்னமளித்துப்
பஞ்சந்தேரீன்றா தவண்ணஞ்செய்துவந்தனர். இங்ஙனம்
நடந்தேறிவருகையில் குணவதியார் பசுக்களைக்கூலிக்கு
மேய்க்கும் இடையர்கள்பாலைக்கரந்து விற்றுவிட்டு, அத
ற்குப்பீதிலாகத்தண்ணீர்கலந்து அபிடேகத்திற்குக்கொ
டுத்துவந்தனர் அதுதெரிந்து முனிவர் ஒரு மாற்றுக்கு
றைவாகப்பொற்காசு கொடுத்துவர வாரம்பித்தனர். அந்

தக்காசினையெடுத்ததுக்கொண்டுபோய் மாற்ற, நிதிக்கோ
 ன் என்னுஞ்செட்டியார் அயலூருக்குப்போயிருந்தமை
 யின், அச்செட்டியாரின்புத்திரன் அக்காசினையேற்றுவழ
 க்கப்பிரகாரம வேண்டியவைகளைக் கொடுத்தவந்தனன்.
 அயலூருக்குச்சென்ற நிதிக்கோன் தன்காரியங்களையெல்
 லாமுடித்துக்கொண்டு தன்னூருக்குத் திரும்பி வீடுவந
 துசேர்ந்து உணவுமுதவியவுண்டிதனதுபுத்திரனையழை
 த்து, குழந்தாய்! குணவதியார் பொற்காசுவந்துகொண்
 டிருக்கிறதோவென்ன, தப்பாது வந்துகொண்டிருக்கிற
 தென்றனன், ஆலுதனைக்கொண்டிவா பார்ப்போமென
 றுவாங்கிப்பார்த்து ஓ! ஓ! இக்காசு மாற்றுக் குறைந்திரு
 க்கிறதே யிது வந்தவாமென்னவென்றனன், தந்தையே!
 தாங்களுருக்குப் போகிறபோது குணவதியார் பொற்
 காசு தினம்வருமென்றும் அதிலொரு பழுதுமிராதென
 றும் வேண்டியவெல்லாம் தாமதியாது கொடுப்பாயென்
 றும் தாங்கள் சொல்லியபடியே செய்துவந்தேன். இது
 வேயல்லாமல் எங்களிடத்தில் வேறுகுறையில்லை இது
 தான்செய்தியென்ற புத்திரனேநோக்கி அவ்வம்மணியா
 ரிடத்து யாதொரு குறைவு நேரிடாதுஇவ்வாறு வந்தது
 ஆச்சரியமாக விருக்கிறது என்னுவணிகர் ஆலோசித்து
 க்கொண்டிருக்கையில், குணவதியார் நிதிக்கோனிடம்

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

சூக

பொற்காசுடனவந்து செட்டியாரோ! எப்போதுவந்தீர் !
 போயிருந்த காரியம்யாவும் அனுகூலமாக முடிந்ததோ!
 என்றுகேட்டுப் பதிலறிந்து பொற்காசினை அவ்வணிக
 னிடங்கொடுக்க அவனவாங்கி, அம்மணீ ! முந்தியெலா
 ம நீ கொடுத்தவந்தகாசு இதல்ல இது வந்தவகையேது
 என்னுடைய மகனகையில் நீ கொடுத்தவெல்லாம் இப
 படியேயிருக்கிறது என்றனன். வணிகரோ ! முனிவர்என
 றுக்குக்கொடுத்துவரும் பொற்காசன்றி வேறெனக்குக் கி
 டையாது ஆகையால் இன்னமுங் கவனித்துப்பாருமெ
 னை குணவதியாரை நோக்கி, என் சொல்லிற் சிறிதும்
 பிழையில்லையென்ற செட்டியார் சொல்லேம்பி, அம்மை
 யார் முனிவரிடஞ்சென்று வணங்கிப் பெருமானே! தே
 வரீர் எனக்குக் கொடுத்துவருங் காசிலேதோ மாற்றுக்
 குறைவதாக வணிகர் சொல்லுகின்றனொன்றனை. குண
 வதியே ! கேள் நமது பெருமானுக்குத் தரும்பாலைத்திரு
 டிக்கொண்டு நீனாகவந்துரினதுஇடையர்கொடுத்துவரு
 கின்றா அந்தக்குற்றத்தினை நீ நாடாமையானும் கொ
 டித்து வந்தகாசில் மாற்றுக்குன்றவாசியறிந்து ஈந்தோம
 எனமுனிவர் வார்த்தையினைக்கேட்ட, குணவதியார்
 பதிலொன்றுங் கூறாது அஞ்சி முனிவர் கோமானே !
 ஏடையேனுஷ்டிய பாவினைத் தினங்கொண்டு சுகத்கார

ண பிரபுவாகிய சிவபெருமானுக்கு உபயோகபடத்தி
வந்தனை, பஞ்சமேலிட்டகாலத்தில் பொற்காசு உதவினை,
பாலினீர்கலந்ததனைக்கண்டு அந்தப்பழியெனையடையா
வண்ணம் வாசியறிந்தளித்தனை, நின்னருளுக்களவுமுண
டோ என்று கூறி விடைபெற்றுச்சென்று, இடையர்களை
நோக்கிப் பாலினீர்கலந்ததென்னை யென்றுகேட்க, அவ
ர்கள்கலங்கிப் பிழைபொறுத் தாளவேண்டுமென்றுவண
ங்க, அவர்களிடத்திருந்தும் வணிகரடைந்த நஷ்டத்தி
னை வாங்கிக்கொடுத்தமறுபடியு முனிவரிடஞ்சென்று
வணங்கிய குணவதியை முனிவர் நோக்கி, அன்பினுக்கி
னியமாதே ! நினதுபக்தியினைக்கண்டு நாமுனிவராயிது
காறும் வந்திருந்தோமென்று கூறிச் சிவலிங்க மிடமாக
மறைந்தருளினார். அதுகண்டு அவ்வம்மையார் அந்தோ!
கெட்டேன் முனிவரை நமது தெய்வமென வறிந்தேனி
ல்லை, என்றுவிருப்பினுடும் பரவிப்போற்றித்தாழ்ந்தே
ழந்து இப்பொய் வாழ்க்கைத் தவிர்த்தருள வேண்டு
மென இறைஞ்சி அனலிற்படுமெழுகுபோல மனமுருகி
த் தொழுதுநிற்க, பொன்போல்விளங்கும் சடைமுடியு
டைய சிவபெருமான் மயிலிளஞ்சாயல்போன்ற ஃலைமக
ளுடன் பளிங்குமலைபோல் விளங்கும் இடபத்தின்மீது
காட்சிகொடுத்தருள, அக்கணமே குணவதியார், தேவர்

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

௬௩

கள் மலர்மாரிபொழிய ஆகாயத்திஸ் தேவதூந்துபிழுழ
ங்க மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும்போற்றப் பரலோ
கஞ்சேர்ந்து சிவசாம்பிராச்சியமடைந்து வாழ்ந்தனள்.

புண்ணியமுனிவர்களே ! சமஸ்தசரீர அந்தராத்
மாவாக விளங்குஞ் சிவபெருமான் இத்தலத்தில்தன்னை
த்தான்பூசைசெய்த செயலினையாராயின், அன்பேயுருவா
யமைந்த வம்மையாராகிய குணவதியார்மீது வைத்தகிரு
பையோ, திருப்பாசூர்த்தலத்து மகிமையோ, குடசவிரு
ட்சத்தின்கீழெழுந்தருளியிருக்கும் சோதிமயமான திவ்
வியலிங்கத்தின்மாட்சிமையோ, மற்றையர்கள் செய்துவ
ந்த பூசைபோதாதென்றோ, நமதுபெருமான் நிருவுளப்
பாங்கினை நாமெங்ஙன மறிவோம். இவ்வாசிநாதராகிய
சிவலிங்கப்பெருமானுக்குப் பாலபிடேகம்புரிந்தால் அத
னாலுண்டாகும் புண்ணியம் இவ்வளவினதென்று கணி
த்தோதுதற்குப் பிரமனாலுமியலாது. அங்ஙனஞ்செய்ப்
பவர் இம்மையிலே மனைவிமக்கள் முதலாகிய சுற்றத்தார்
செழித்தோங்கப்பெரும்போகம் அனுபவித்து, மறுமை
யிலே மாதேவுன்வாழும் கைலைமாமலையில் கணங்களுக்
குத்தலைமைபெற்று வாழ்வார்.

பால்வாசியறிந்தசருக்க முற்றிற்று.

வேமிடங்கொண்ட சருக்கம்.

சிவபுண்ணியசீலர்களே ! இக்கலியுகத்திலே வாசி புரியானது ஒருகாலத்திலே எங்குமூங்கில்களா னிறைந் துமிகநெருங்கிச் சிங்கம், புலி, யானை, கழிமுதலியகொ டிய மிருகங்கள் வாழுதற்கிடமாகவிருந்தது. அம்மூங்கி ல் வனத்தினொருபக்கத்தில் வேமிவர்கள் சிறிதுகாடழி த்து நிலத்திருத்தித் தினைவிளைத்துக் குடியேறி வாழ்ந் துவந்தனர், இவ்வேடர்கட்குத்தலைவனாக வெள்ளாளா* என்னு மூழிற் குன்றனென்னும் பெயருடையவனாய், பூர் வதவப்பயனால் முருகக் கடவுளிடத்து மிகுந்த பக்தியு டையவனாய், செல்வத்தில் மிக்கவனா யிருந்தனன். இவ் வாறு இவ்வேடர்க ளிருந்துகொண்டிருக்கையில், அன னவாகனனும் அவன்றந்தையும் அனேகமாயிரங் காடந் தேடியுங்காணாது அவர்கட்கு அடிமுடிக்காட்டாது அம ர்த்த அண்ணலாகிய சிவபெருமான் ஒரு திருவிளையாட் டினைச் செய்யக்கருதி யொருவெள்ளிமலை வடிவெடுத்தவ ன்தாலென்ன வெொரு இடபவடிவங்கொண்டிவேடருடைய தினைநிலங்களை யெல்லாமழித்தனர். வேமிவர் தங்கள்

* வெள்ளாளா இவ்வூர் திருப்பாசூருக்கு வடகிழக கிலுள்ளது.

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

சுரு

நிலநழிவுற்றதற்குக் காரணமறியடது கடைசியாக இட
பத்தின்குளம்பின் சுவடுகண்டு அவவழியே தொடர்ந்து
தேடுதலில் அச்சவடும் அவ்வனத்திலன்றி வேறிடங்
காணாமையால், மயங்கி யதிசயித்து என்செய்வோம், இது
காறுமித்தகைய நஷ்டநமக்கு நேர்ந்ததில்லை, இந்தவிட
பத்தினைக்கண்டுபிடிப்பது எவ்வாறு, அதனைக்கொன்று
ல்லதுநமக்குப்பிழைப்பில்லை இம்முங்கில்வனத்திலொ
ளித்திருந்து அதனைவெல்ல மம்மரசனானறி முடியாது
என்றெண்ணி வேடொல்லாங் கூட்டங்கூடிக் கள், கிழ
ங்கு, கனி, தினைச்சோறு முதலிய சேகரித்துக்கொண்டு,
வெள்ளாராக்குச்சென்று, குன்றனைக்கண்டு, தாங்கள்
கொண்டுவந்தவைகளைக் காணிக்கையாகவைத்துப் பணி
ந்து, நடந்தவரலாற்றினையெடுத்துக்கூறி, இன்றுவராவி
டிநாளேக்குத்தினைமுழுவது நாசமாகிவிடு மென்றிறை
ஞ்ச, அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிசைந்து, அக்குன்றன்
வேட்டைமேற்செல்லத்தனதுவேடுவொல்லோருக்குமறி
வித்துக்காலிற்செருப்பிட்டுக் கையில்விலலைந்தி, தோலு
டுத்து, அம்புத்தூணியைத் தோளிற்றொங்கவிட்டு, சுரி
கையைத்தாங்கிவெளிவர, இருபக்கங்குளிலும், வேடர்கள்
மழு, வாள், வளை, வாள், பாசு முதலியனமீந்து, கொம்பு, துடி,

வேயங்குழல், முரசு, பம்பைமுதலியமுழங்கப் பெருஞ்
சமுத்திரம்போன்று தொடரத் தினைபுனத்திற்குச் சமீ
பத்தில்வந்தனர். அப்போது இடபமானதுசிங்கம்போற்
கர்ச்சித்து இருகோட்டிப் பருவதம்போலின்று, பூமிப
ள்ளமாகும்படிக் குளம்பினாற்கீறி, நான்துபக்தங்களினு
மோடியாடி* உன்னதமான பெரியவலுத்தமரங்கள் பல
வற்றினை முறித்துத்தள்ளித் தினைக்கொல்லை முழுவதி
னையுஞ்சிதைத்தது. இதனைக்கண்ட வேடுவர்கள் கோப
ங்கொண்டு நெருங்கப்பயந்துதிரும்பித் தங்கள்தலைவனி
யங்குடற, அக்குன்றன் அக்காட்டினை நான்கு பக்கங்களி
லும காவல்செய்து; வார்வளைத்து, பாசம்வீசி, துடியி
னாை சத்தம் விளைவித்து, உட்புகுந்து, திக்கனைத்துரு
சேனையால்வளைத்து, மெள்ள மெள்ள நெருங்கிச்செல்ல,
இடபமானது முழங்கி, ஆகாயமண்டலந் தாவிபுலவ,
அதனைக்கண்ட வேடுவர்கள்சிங்கத்தினைச் சூழந்தயானை
களைப்போர்த்தவர்களாகி, இவ்விடபஞ் சீக்கிர நமதுகையி
ற்கிட்டிரதெனவெண்ணி. யேககாலத்தில், தங்களிடத்தி
லுள்ளஅம்புகளையெல்லாம் அவ்விடபத்தின் மீதுமழை
யைப்போலப் போழிந்தனர். அவ்வம்புகளியாவும் அவ்

* இடபமாடியவீட்டத்திற்கு விடையுளொன்று இன்னும்
வந்தங்குசின்றது.

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

சூள

விடபத்தின்மேல் புஷ்பம்போல விழுந்தன. இடபங்கர்ச்
சித்து வேடர்களுடன் இர்தவுலகமெல்லாமுய்யும்பொரு
ட்டு மறைந்துவிட்டது. குன்றன் உளம்வெருவி, ஓடுவா
'னாநிறுத்தி வாடி நொந்து வேடருடனகூடித் தன்மனங்
கொதித்துக் கோபித்துக் கூறுவான், ஐயோ ! இனிநாம்
செய்வது யாது ? நாம் தோற்றனம், நம்மையினி மதிப்
பவர் யார் ? இறக்கினும், பிறக்கினும் இவ்விடமே நங்
ததியெனத் தீர்மானித்து அவ்விடபஞ்சென்ற இடந்தா
னெது காண்போமென்று எங்கணுவோடி மூங்கிற்காடு
முழுவதுதழைந்து அலுத்துக் காணாது திரும்பி, மன
மழிந்து, வாடிநிற்கையில், அவன்பூசிக்கும் வேலுடைச்
சாமி தேவராளனா யெதிர்வந்து அக்குன்றனைத்தேற்றி,
இதோதெரிகிற மூங்கில்புதரினைச் சோதித்தால் அவனி
டபம் அகப்படுமென்று சொல்ல, அக்குன்றன் முதனிய
வேடர்கள் அங்ஙனமே தேடவெண்ணிய மாத்திரத்
தில் அவ்வேலன் மறைந்தனர்; வந்தவர் தங்கள் குலதே
ய்வமாகியமுருகவேளென்றெண்ணி யானந்தங்கொண்டு
மூங்கில்களை யெல்லா மழித்துக்கொண்டு வருகையில்,
ஒரு பெருமூங்கில் வேரோடு மேருமலை சாய்ந்தாலென்
னக்கீழேவிழுந்தது. அதனடியிலிருந்து இரத்தம் ஆறு
போல்பெருகியது. வேடுவர் பலரும்விழுந்து பதைப்பறக்

கிடந்தனர். அப்போது சர்வலோகானுக்கிரக வற்புதவு
ருக்கொண்டு ஒப்பற்ற தனது சடைமுடியிற் சுவந்தோ
ன்ற வெரு சிவலிங்கரூபமாய் முளைத்தனர். அக்கல்யா
ணசுந்தரமங்கள் வழினைக்கண்ட அமரர்கள் ஆகாயத்
தில் மலர்மழைசிந்தினர். தேவர், வித்தியாதரர், கினை
ரர், கிம்புருடர், கருடர், காந்தருவர், சிவகணங்கள், யட்
சர் முதலோர் சங்கர ஜயஜய, சங்கர ஜயஜய வெனவா
வாரித்தனர். அப்போது கிருபாநிதியாகிய சிவபெரு
மான் அழகிய நோக்கம் அவ்வேடர்கண்மீது பதிதலும்,
அவர்கள் தேகத்தி னிறம்வேறாகி வேதகத்தால்இரும்பு
பொன்னானதுபோல விளையெலா நீங்கப்பெற்று, வாய்
மை, ஞானம், அன்பு, மகிழ்ச்சி, ஆசாரம், சீலம், தூய்
மை, ஒழுக்கம், மேன்மை, துறவு, அடக்கமுதலிய அரிய
செய்கைகளையெல்லாமடைந்து விளங்கினர். அம்மூங்கி
வீன்கீழ் முளைத்தபெருமானுக்கு வேயீன்றமுத்தளெனு
ம்ருமைத் திருநாமம் விளங்கியது. பின்னர், அச்சேடச்
செல்வர்களாகிய வேடுவர் அப்பெருமானது திருமேனி
யில் வெயில் முதலிய தாக்காவண்ண மூங்கிலினாலொரு
பந்தர் வேய்ந்தனர். சுவாமியின் முடியினின்றும்பெருகி
போடி வருகிற உதிசத்தினைத் துடைக்கத் துடைக்க
மேலுமேலும் பெருகிவருதலைக்கண்டு பயந்து, கருணைக்

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

சு.சு.

கடலே ! நீயே யிவ்வுதிரம்பெருக்கினை நிறுத்தவேண்டு
மென வேண்டிக்குள்ள உடனே நின்றவிட்டது. பின்
னர் அச்சேடச் செல்வர்கள் தேவதேவனை யிறைஞ்சிச்
செந்நீராலுண்டாகிய அனுசிதத்தினையகற்றிச் சோமதீ
ர்த்தத்தில் விதியின் மூழ்கிப்பரமபதியைப் பூசைசெய்ய
வெண்ணிச் சிவாகமங்களிற் குறித்தபடி திருமஞ்சன
முதலிய திரவியந்தேடிப் பரிவினுடன் பூசைசெய்தனர்.
திருவேணிநாதனாகிய திவ்விய சிவலிங்கவடிவினைப் பூசி
த்ததன்மையால் இச்சேடச்செல்வர் யாவருக்கு மேலவ
ராயினர். இச்சுயம்புலிங்க மெழுந்தருளிய தலத்தினெ
ல்லே ஐம்பத்தைந்து காதமாகும். இவ்வெல்லைக்குள் ஐந்
துதிருப்பதிகளைக்கொண்டுபெருமான்விளங்கினர். இத்த
லங்களிலேயே மங்கலமுனி சோமன்முதலிய வனைகர்
பூசைசெய்து முத்திபெற்றனர். இச்சேடச்செல்வர் எங்
கள் மூவாமுதல்வனாகிய சிவபெருமானுக்கு ஆலயமும்
மாடவீதிக்குறமெப்போது உண்டாமோவென்று எண்ணி
யொருநாள் நித்தினைசெய்கையில் அருட்பெருங்கடவுள்
அவர்கள் கனவிற்பேரூன்றிச் செல்வர்களை ! வெகு சீக்கி
ரத்திலுங்கள் விருப்பத்தின்படி. எனது அன்பனாகிய
சோமனும் கரிகாலன் இங்குவந்து முடிப்பானென்று

திருவாய்மலர்ந்தருளினர். நித்தினா விழித்துக் கனவினுண்மை யொருவரிலொருவர்கூறி மகிழ்ந்திருந்தனர்.

வேயிடங்கொண்டசருக்க முற்றிற்று.

கரிகாலன்பதிகாணுஞ் சருக்கம்.

சிவானந்தமுடையவ்ரே ! வேயிவர் தலைவனாகிய 'குன்றன் இடபத்தையெண்ணி வேட்டையின் மீதுற்ற போதே, அவ்விடபத்தினாலழிந்ததினையனைத்து முன்வினோவினைக்காட்டிலும் இரண்டுமடங்கு அதிகமாகவினைத் திருப்பதனைக்கண்ட அத்தினையினேவினைத்த வேடர்கள் இஃதென்னே ! ஆச்சரியமாக விருக்கிறது. இத்தகைய வினோவினைநாடுமப்போதும் கண்டதில்லையென, அச்சங்கொண்டு நடுநடுங்கிப் பொறிக்கலங்கி ஏழுநாள்வரையில் உணவின்றிப் பதுமைகளைப்போல விளங்கினர். இவர்களைத் தேடிக்கொண்டு வந்த சிலவேயிவர்கள் இவர்களையிட்டுக்கொண்டுபோய் வேயிவத்தலைவனும், மற்றையகுமெங்கேயென்று கேட்க, அவர்கள் பதில்கூறிய மாதிரித்துக் கேட்ட அவர்களும் அவசமுற்றனர். மற்றையவேயிவர்கள் இவர்களைக்கண்டு இவர்கள் சுலபத்தில் கூடிது வசமாகொன்று எண்ணி. யிடுக்கையில் ஒரு

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

எக

மறவன அவர்களை நோக்கிச் சொல்லுவானாயினான் எயினர்களே ! காஞ்சிமாநகரத்தில் கரிகால்ச் சோழனெனுமொரு அரசனுளன். அவன்மனுநீதியும், தருமசிந்தையும் எக்குலத்தினரையும் காக்குங்குணமும், சந்திரசடாதாரியாகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிகளில் மாறாத அன்புமுடையவன். அவன் சிவபூசை செய்தன்றி யொருபொழுதும் புசிப்பதில்லை, சீயம்புலிங்கமெங்குளதோ அவ்வவ்வதலந்தோ றுஞ் சென்று தரிசிக்கு நியமமுள்ளான். சிவலிங்கத்தையும், சிவகணங்களையும், விபூதி, உருத்திராட்ச பஞ்சாட்சர செபமுள்ள அடியார்களைக்காணும்போது சிவபெருமானைக்கண்டதாக நினைந்து தொழுவான். சிவனடியார்கள் விரும்பிய எப்பொருள்களையும் இல்லையென்னுது கொடுப்பான். தன்னரசின கீழ்வாழ்வுக்குடிகள் எவ்விதத்திலும் வருந்தாவண்ணம் காத்து வருவானென்றான். இதைக்கேட்ட வேடுவர் அகமகிழ்ந்து ஆலசனாண்ட நமக்கு இவ்வுண்மையினை யுணர்த்த வல்லவன். அச்சோழனே யென்னத்தீர்மானித்து, நடந்தவற்றையெல்லா மடினுக்கு மறிவிப்போமெனநாடி, புலித்தோல், மயிற்றிலி, மான், மஹா, காடி, புலி, வேட்டையாடி, உளனைக்கொண்டு, முத்தம், தேன் முதலிய காணித்துக்கொண்டு, காஞ்சிநகர்க்குன்று சோழனுமா

ளிகைவாயிலிற் சேர்ந்து தங்கள்வரவை அரசுகோமானு
 க்குத்தெரிவிக்கும்படி வாயில்காப்பாளருக்குக்கூற, அவ
 ற்களரசனுக்குத்தெரிவித்து, அவன்கட்டளையின்படியுள்
 ளேவிடுப்ப வேடுவர்கள்சென்று, வெண்குடை நிழற்ற,
 சோதிமயமான மகுடமின்ன, இருபக்கங்களிலும் கவரி
 வீச, பலவரசர் சூழ்ந்து போற்ற, இரத்தினமயமான சிங்
 காசனத்தின்மீது இர்திரனுக்குச் சமானமாக வீற்றிருக்
 கும்சோழமகாராஜனைக்கண்டு, இருகரங்களையும்கூப்பி
 பூமியில் விழுந்து இறைஞ்சித்தாங்கள் கொண்டுவந்த
 திறைகளைமுன்வைத்துப்போற்ற அவர்கள் முகத்தினை
 அரசனோக்கி வேடுவர்களே ! நீங்களிங்குவந்தகாரணமெ
 ன்னவெனவினாவினான். பூமண்டலாதிபதியே ! பாவங்க
 ளை யொழித்துப் புண்ணியத்தினைவினைவிக்கும், பாலா
 ற்றின்வடகரையிலே, ஈதுழையாதவேய்க்காட்டிலே,நாங்
 களொருபக்கத்திலே விளைத்துவந்த தினைப்புலத்தினை
 அழித்த ஒருஇடபத்தினைப்பிடிக்கும்பொருட்டு எங்கள்
 தலைவன் குன்றள்ளன்பான் நெருங்குகையில் அவ்விடப
 மறைந்துவிட்டது. அதகாணது தியங்குகையில் முரு
 கவேள் தேவராளனாய் எழுந்தருளி அவ்விடபமறைந்த
 மூங்கில் புதரினைக்கட்ட அதனை வெட்டுகையில், ஒரு
 மூங்கிலின் கீழ் இரத்தவெள்ளம் பெருகியது. அது

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

௪௬

என்னவெனநாட, வேத வேதாந்தங்கள் இன்னுங்கண்டு
தெளியாத சிலம்புணிந்தசேவடியினையுடைய சிவபெரு
மான் சிவலிங்கரூபமாக முளைத்திருக்கக்கண்டனம். இட
பத்தாலழிந்த திணைப்புலம் இருட்டங்கு அதிகமாகத்தா
னேவினேந்துவிட்டது. இதனைக்கண்ணுற்ற வேடர்சிவா
அவசமாகி மருள்கொண்டு விளங்குகின்றார். இந்தஉண்
மைகளைச் சந்திதானத்தில் விண்ணப்பிக்கவந்தனம். என
றுகூறி வேடர்பணிந்தனர். சோழன்கேட்டமாத் திரத்தி
ல் உடல்பூரித்து, ஆனந்தங்கொண்டு, அதிசயமெய்தி,
அப்பதியைத்தரிசிக்க உவகைகொண்டு எழுந்து தனது
மாளிகையைநீங்கி, இரதகஜதுரகபதாதிசுள் தன்னைச்சூ
ழ்ந்து வர ஒரு அழகிய இரதமேறி வேகமாகச்சென்று
மூங்கில்வனஞ் சமீபித்தமாத் திரத்தில் முன்னம் அவச
மாகி மருள்கொண்டிருந்த வேடுவரெதிர்வந்து விபூதிய
ளித்துஆசீர்வாதங்கூற, விபூதியேற்றுவணங்கி, அவர்க
ளுண்மைதெரிந்துகொண்டு, அபபாற்சென்று மூங்கில்
டியில் முளைத்த முழுமுதற்கடவுளாம் முன்னைப்பழம்
பொருட்கு முன்னைப்பழம்பொருளாகிய சிவபெருமா
னைத்தரிசித்துப் பூயின்மேல் தண்டாகாரமாய். விழுந்
து எழுந்துநிற்கையில், மறுபடியுஞ் சிவலிங்கப்பெருமா
ன்றிருமுடியினின்றும் உதிரம்பெருகியது. அரசன் பய

ன்று மூர்ச்சித்துக் கீழ்விழுந்து மெள்ளவெழுந்தவுடன்
 இரத்தப்பெருக்குரின் றுவிட்டது. அரசன் வாழ்ந்தேன்!
 வாழ்ந்தேன்! என்று மகிழ்ந்து கூத்தாடிப் பாடிப்பரவி
 ப்போற்றித்துதித்து வாழ்த்திச் சமீபத்திலிருந்த சேடர்
 கள் முன்னடந்த விருத்தாந்தங்களை யெல்லாம் கூறக்கே
 ட்டி, ஆ! ஆ! நாயினுங்கடையேனான இந்தச்சிறியனையு
 மதித்து உங்கள்கனலில்வந்து கலையெலாங்கடந்த கண்
 னுதன்மூர்த்தி கழறினரோ? என்புண்ணியமே புண்
 ணியம், என்சென்மமே சென்மம், எனது கிருபாரிதி
 கட்டளையிட்டவாறே ஆலயமாதிசெய்து முடிப்பேன்
 என்றுகறி, அரசன் அப்பதிக்குப்பாசூரென்று திருப்
 பெயரிட்டழைத்து அப்பெருமான் கருணையை யெண்
 ணி யெண்ணி ஆனந்த பூரிதனாய் வாழ்ந்து வந்தனன்.

கரிகாலன் பதிகாணுஞ் சருக்கமுற்றிற்று.

காளியைச்சிறையில்தவத்த சருக்கம்.

சிவஞானிகளை! கண்ணுதலடிமைக்கனவிலு மற
 வாக்கரிகாலச்சோழன் ஒருநாள் தன் சமீபத்திலிருந்த
 ஒருகேளைநிலைவளை கோக்கி எண்குத்தெரியாத அரசு
 னர்ச்சியாய்விழுமுன்னிடம் சென்றனன். அவன், அங்கு

மோகூர் என்னும் பட்டினத்தில் ஒரு குறும்பனுள்ளன்
 என்றனன்; கேட்ட சோழன் ஆ ! ஆ ! நாமிந்தவுலகினை
 யாளும்கித மிக நேர்த்தி நேர்த்தி யென்றுகூறிக் கடுங்
 கோபங்கொண்டு, சிரித்துத் தலையசைத்து, இதுகாறுந்
 மக்கு இச்செய்தியைத் தெரிவிக்காததென்னையென்று
 மந்திரிகளைக்கேட்டனன். அவர்கள் பயந்து அரசனடி
 யிற்பணிந்து எங்கனையாண்டநீளும் மணிமுடி மன்ன
 னே ! மன்னிக்கவேண்டும், தயைகூர்ந்து எங்கள்வார்த்
 தையைக்கேட்டுச் செலிகொடுத்தருளுக. மோகூரையா
 ளும்குறும்பன்முவுலகத்தராலு மழிவானல்லன். அவன்
 விநாயகர், சுப்பிரமணியர், வயிரவர், காளி இவர்களுல்லர்
 உளையும்வெருகாலம்பூசிக்க அவர்கள் பிரத்தியட்சமாயி
 னர். அவர்களிடம்பலவரங்களைப்பெற்றுத்தனது கோட்
 டைக்குக்காவலாக நீன்குதிக்கினும்நான்கு கோயில்கள்
 கட்டி அவர்களையெழுந்தருளச்செய்துதனக்கு ஒருவரு
 நேரின்றியாண்டுவருகின்றான். மோகூரை யாண்டுவருகி
 றபடியால் அவனுக்கு மோகனென்னும்பெயருண்டு. இத்
 தகைய அவன் தவவ்லிமையினைக் கண்டித்தநிதானத்தில்
 விண்ணப்பியாது, இருந்தன யென்றனர். மந்திரிகளே !
 அக்கன்குநீவர்களும் அக்குறும்பனுக்குத் தஞ்சமெ

ன்றீர்கள், இங்கெங்னை யாண்டுகொண்ட பாசூர்நாதன்
எளியதோ ! உங்களுக்குள்ளவறிவு இவ்வளவுதானா ?

“என்னையாண்டருளும் கோவையெள்ளினு ளெண்
ணெய்ப்போல, மன்னியேயெங்குநின்ற மலர்ந்தபேரொளி
யானானே, யுன்னுவாருள்ள நீங்கா தொளிர்பெரும் பருதி
யானே, யன்னையிலினியனாகியடைவ தற்கருளுவானே.”

“மாலயன் நேடுங்காலே வளரழற்பிழம் பானானே,
காலமுன்றறிந்துநின்றகடவுளைநடுவுமீறு, மூலமுமில்லா
தானேமூன்று மொன்றில்லாதானே, வேலைசூழ் ஞாலம்
போற்றவேயிடங்கொண்டான்மன்னே.”

“அருவுமாயுருவுமாய்மற்றகண்டிதமாய்நின்றானேப்
பெருமிதக்கணங்களங்கிபெற்றொளிரவிசோமன்கள்
மருவரிமுதலாந்தேவர்வருந்திடவடுச்செய்தானே
யுருகுளத்தவர்கள்வேண்டிற்றுதவிப்பெருமான்மன்னே”

“கூற்றினைமார்க்கண்டற்காய்க் குழைத்தசேவடியி
னானே, மேற்றிகழ் தேவர்வேண்ட வேலைநஞ்சயின்றான்
மன்னே, போற்றிடுமெவர்க்கும்பொய்யாப் பொருளதாம்
புராணன்மன்னே, நாற்றிசைபரவப்போற்றுநானவற் கெ
னியன்போலும்.”

என்று இரூகரங்களை யுமொன்றுடனொன்றுதாக்கி முடி
கூளக்கி, கண்கள்களின்று வினாந்தெழ, அமைச்சர்கள்,

திருப்பாகுர்ப் புராணம்.

எஎ

அரசனே ! நாங்கள் யுத்தத்தினுக்குச் செல்கின்றோம்
தேவரீர் வேண்டாமென்றுதடுக்க, அவர்களைப்பார்த்து
அமைச்சர்களே ! பயமுடையவர்கள் போருக்குப்போ
கூந்தகுதியுடையரோ ? வஞ்சமான மந்திரிகட்குப்பேச
வும்வாயுண்டோ ? உங்கள்வார்த்தையினைக்கட்டிவையுங்
களென்றவரசனைப்பணிந்து, எங்கள்பிழையினைமன்னித்
தருள வேண்டிமென்று மந்திரிகள் கூறியமாதிரித்து,
நாமுமுடன் செல்வோம் படையினைச் சித்தஞ்செய்யுங்க
ளென்று அரசன் கட்டளையிட்டனன். யுத்தகோலங்கொ
ள்ளும்படி எங்குமுரசறைந்தனர். இதைக்கேட்டுப் பல
நாளாகப் போரின்றித் தினவு கொண்டிருந்த புயங்களை
யுடைய வீரர்களாகிய காலாட்களும், யானை, குதிரை,
தேர் முதலிய நடத்துபவரு மொருங்குசேர்ந்து, பிரயா
ணமாகினர். வேல், ளில், வாள், தண்டு, பாசம், சூலம்,
பரசு, கைவேல், குலிசம், மங்கி, சுரிகை, சொட்டை,
முசலம், வேல் முதலிய பலவாயுதங்களை யேந்திய வீரரீ
கள் நெருங்கினர். பிரளயகாலத்திற் கடல் கொப்புளித்
துப் பிரவாகித்தாலென்ன, சேனைகளாரவாரித்து மிடை
ந்தன. சோழனுமொரு இரதமேறிப் பிரயாணப்பட்டன
ன், இவ்வாடம்பரத்துடன் போருக்கு வருவதைக் கேள்
வியற்ற மோகின்றனது கேயுடையவர்களைக் காத்துக்

என

திருப்பரூர்ப் புராணம்.

கொண்டிருக்கும் தேவர்களை வணங்க, அவர்கள் மோக
னே! அஞ்சவேண்டாம், சண்டைக்குச்செல்க, உன்றன
க்கு அபஜெயம் வாராதவணணம் நாங்கள்வந்து உதவி
செய்வோம் என்றனர். கேட்டமோகன் ஆனந்தங்கொ
ண்டியுத்தசன்னதனாய்த் தனது அபரஹ்மானசேனையுட
னவந்து எதிர்த்தனன். இருவரசர் படைகளும் ஒருவ
ரோடொருவர் யுத்தஞ்செய்ய ஒருவர்மேல் ஒருவர் பிர
யோகஞ்செய்யு மாயுதங்களால் பலர் மாண்டனர். எங்
கு மிரத்தவெள்ளம்பரவியது. இறந்தவர்கள் போகமிதி
படையுடன் மோகன் மிகுந்த ஆவேசத்துடனெதிராக்கச்
சோழனுடைய சேனைக்காவலரவர்கள் படைகளைத்தாக்கி
முறித்து மோகனை! நீ திரும்பி நின்றபட்டினம்போ
ய் இளைப்பாறுமென்று விரட்டினர். மோகன் பின்
வாங்கிச் சென்று தன்னுடைய தேவர்கள் மலர்த்தாளே
த்திலணங்க அவர்கள் நால்வரும் பிரயாணமாயினர். கா
ளிமற்றைய மூவர்களைநோக்கித் தென்றிசைவாயில் என்
னுடைய காப்பிலிருக்கிறது. அங்கு நடக்குஞ் சண்டைக்
கு நீங்கள் வரவேண்டாம் காளேபோய்வெற்றிகொண்டு
வருவேனென்று வீரவேசத்துடன் கினம்பிச் சோழனெ
கம்படைபினைப் பார்த்து இந்த யுத்தத்தில் மாயவே
னாயுதங்கள் என்முன்வாருங்கள், மற்றையர் இக்களம்

விட்டுப்போய் விடுங்களெனறுகூறித் தனது சூலாயுதத்
 தினைச் சுழற்றி ஆகாயத்தில்வீசி, விற்படையினையெடுத்த
 து வெங்களைகளைத் துண்டி மண்ணுலகமும் விண்ணுல
 க்முநடுநடுங்கச் சோழன் சேனையைக்கட்டினன், அடுப
 டைகெட்டதெனவேமுட்டினன், இயமனுங் குலைகுலை
 யவாள்வொண்டு யானைவீரர்களையும் குதிரைவீரர்களை
 யும் வெட்டினன். அப்போது சோழனும் வாட்படைக
 ளும் அமைச்சரும் யானை, குதிரை, தேர்வீரர்களும் கா
 ளியைச்சுழந்துகொண்டனர், இங்கிது நன்றுநன்மென
 உக்கிரத்துடன் காளியானவள் பார்த்துச் சிலபடைகளை
 ப் பிரயோகிக்க, மன்னன் படைகள் மாயமாய்ப்போயின.
 பிணக்குவியல்கள் மலைகள் போற்குவிந்தன. இரத்தமெ
 ற்குஞ் சொரிந்தன, நீண்முடியெங்கும்விரிந்தன, வெம
 படையெங்குமுறிந்தன, பருந்துகளெங்குந்திரிந்தன. நா
 ல்வகைச்சேனைகளும் வீடின, கவந்தங்களோடின, கூனி
 கள் நிணத்தையருந்தியாடின, காளியின் பாதுமேத்திப்
 பாடின. இங்ஙனந்தன்படைகள் சிதைவுறச்சோழனதன்
 படைபினைவிறுத்திக் காளிமுன் சீக்கிரஞ்சென்று நினைது
 வலிறையின்மேயொழிப்பெனென்னக் கேட்டுக் காளி
 இடியெனச்சிரித்து ஏனது அஞ்சாஹமியினையும் வீரப்
 பாட்டினையும் புலனென்கு மதித்து இருக்கின்றது.

அய்

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

என்னைத் தொழத்தகுந்த மனிதனாகிய நீ வென்றிடுவே
னென்று வீரம்பேசி யெதிர்த்தனை, இன்று உன்னை இவ்
வம்பினால் யாருங்காணக் கொன்றிடுவேனென்று கூறிச்
சீறினள். அவ்வார்த்தையினைக்கேட்ட சோழன் விலகி
ம்பேசிவிட்டதனாலேயே வென்றதாகுமோ? நீ சத்திதா
ன் நானொருமனிதன்றான் தப்பில்லை என்னுடனமர்செய்
யவருவாயென்றான். காளி பல அம்புகளையேவினள்,
சோழன் அவைகளையெல்லாம் தடுத்தான். காளி மேலு
ஞ் சிலகளைகளையேவ, சோழன் ஒருவாளியாலவைகளை
யுமாற்றி, ஆழியொன்றுவிட்டுக் காளியின் கரத்திலுள்
ளவிலினைத் துணித்தான். காளி வெகுண்டு தண்டு
ஒன்றினைச் சோழன்மேல்விட அவனதை விலக்கிக்கொ
ண்டு பலகளைகளைப் பிரயோகிக்கக் காளி அவை தன
மேலுறாதபடி மாற்றிக்கொண்டாள், சோழன் சரமாரி
பொழிந்தான். காளி விட்டவொருவேலானது அவை
களையெல்லாமறுத்து அக்கினியைக் கக்கிக்கொண்டு செ
ன்று சோழன்மார்பிப்பாய அவன் சிவாய என்றவுடன்
அது இருதுண்டாயிற்று. சோழன் ஒருவேலினைக் கா
ளிமேல்விட அது அவன் கவசத்தினைத் துணித்தது. அது
கண்டு அக்காளி மிகவும் கொடியதாகியமுத்தலைச்சூலா
யுத்தத்தினை யெடுத்து அரசன் முடியினைக்கொண்டுவா

திருப்பாகூர்ப் புராணம்.

அக

வெண்ப் பிரயோகித்தனள். தாருகாசுரனைச் சம்மாரஞ்
செய்யச்சங்கரனால் அவள்பெற்ற அப்பிடையானது அக்
கினிப்பிழம்பாய், எதிர்த்ததெய்வப்படைகளையெல்லாம்
'விழுங்கிக்கொண்டு வரக்கண்ட சோழன், வாடியோடி
வேயிடங்கொண்ட விமலனார் திருவடியில்விழுந்து அப்
பனே ! ஐயனே ! அண்ணலே ! நினக்கெதிரானவர்களெ
றுகு மின்மையால், நின்றிருவடிச் கன்புழுண்ட எனக்கெ
திரானவர்களுமிரார் என்றெண்ணியே காளியுடன் போ
ர்செய்ய, என்படைபின்வாங்கின, யானுனதடைக்கலம்,
உன்னையல்லாது எனக்கு நற்றுணைவேறுண்டோ ? இவ
வுண்மையினையறிந்து அன்னையைக்காட்டிலுமினிய நீ
யிப்போது அருள்செயாவிடில் என்னுயிரினை யிவ்விட
த்திலேயே விடுவனென்றனன். அப்பொழுது, அன்பர்
கருதியவற்றை யளிக்கு மண்ணலாகிய சிவபெருமான்
இரங்கிச் சோழனே ! நினது பெரும்படையுடன் செல்
லுக நாமும் உன்னுடன் ஒரு அத்திரமாகிவருவோம்.
ஆகாயவழியாக நாம் வருதலை எமது இடபக்கொடிமுழ
ங்கிக் காட்டிம். என்று அசரீரிபிறந்தது. இதைக்கேட்ட
மாத்திரத்தில் வேந்தன் மலைகளையொத்த தனது புயங்
களைக்கொட்டி உயந்தேன் ! என் வரவாரித்து மூங்கி

லடியில் முளைத்த மூவாமுதல்வனே ! அடியேனுக்குப்
 படை பலகிருபைசெய்தருள வேண்டுமென்றனன். அக்
 கணம் ஆண்டவனருளினால் பலபடைகள் தனனை நெரு
 நுகின. அரசன்கண்டு அரசனடியில் வீழ்ந்து பணிந்து
 எழுந்து வெளிவந்து தன்சேனைகளையுஞ் சேர்த்துக்கொ
 ண்டி அண்டஞ்செவிநிறச் சேனை யெங்கண்ணுமாவாரிக்க
 அரசன், நாராயணவிருதிய ஜெபமந்திரமாகிய ஐந்தெ
 ழுத்தினையுச்சரித்துக்கொண்டே இரதமேறிக காலாக்கி
 ன்ருத்திரனென வருங்கால், ஆகாயத்தில்விடைக்கொடி
 யினொலியினைக்கேட்டளமகிழ்ந்து சிவனே ! சிவனே !
 என வார்த்தனன். அமைச்சர்கள் அரச அரச அவென
 அழைத்தனர். வானெலாமபூமழைநிறைதரத் திக்கெ
 லாந் துந்துமி நாதங்களுக்கு, வேதமோடரியபன் துதி
 பப மாதவர், பூதவேதாளங்கள்போற்ற, சங்கநாதங்கள்
 பல்லியம், வீணைகடழங்க, முனிகணந்தோத்திரமெடுப்ப
 ஆதிநாயகன்வந்தனன், அமலநாயகன்வந்தனன், வேத
 நாயகன்வந்தனன், விமலநாயகன்வந்தனன், நீதிநாயகன்
 வந்தனன், நிமலநாயகன் வந்தனன் என்று பொற்சின்
 னம்பொலிந்தன, இம்மங்கள் ஒலியினைக்கேட்ட காளி
 உதட்டினை யதுக்கிச் சேர்முனுக்கு முக்கண்மூர்த்தியுத
 வியாய்வுந்தனரென முனிந்து, உக்கிரத்துடன், அண்ட

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

அந்

முதமேதிரக் கொக்கரித்துப் படைகளையெல்லாம் வருக
வெனக்குறித்து, சூலம், வாள், கேட்டம், அம்பு, சாப
ம், பாசு. முதலியவற்றை யெத்திக்கினும் வீசி, ஊழிகா
லுத்துத் தீயோவெனக்கண்களிலும், செவிகளிலும், நா
சிபிலும், வாயிலும், கனலைக்கக்கி, அண்டமியாவு நடுக
முரசுசோழன முன்னேவந்து சொல்லுவாளாயினான்
மணிதனே ! நீ பழையபடி யோடிப்போவையோ, அல்ல
து போர் செய்துவையோவென, கேட்டவேந்தன், ஓ எ
களீ ! சாவலோகைக சரண்யனாகியசங்கரனென்பா லுள
ன நினையொருபொருளாய் மதிப்பனோ ? என்றனன்,
உடனே போர்விளைந்தது. சிலகணங்கள் மலைகளிப்பிடு
ங்குப பறையடிக்கும், சிலகணங்கள் கடலையுண்டேப்ப
பிடம், சிலகணங்கள் பாநாளத்துச்சேடனைப்பிடுங்குட.
இத்தகைய பூதங்கள் படையெங்கே யெங்கேயென்றெ
திரிட்டன. மேருவையொப்பாளாகியகாளி மற்றையமலை
களையொப்பாளாகிய சேனையுடன் பூமியினடந்துவந்து
அரசனே ! என்னுடன் யுத்தஞ்செய்யவருபவன்நீயோ?
சிவனோ? என்றனன். நானேவருவெனஞ்ச் சோழன் கூறி
ப்பாசூர்நாதன்பசிய்சரணைப்பரவிக்காவியின் சேனைமே
ற்பாய்ந்து கடும்போர் செய்தனன். காளியு மிகுந்த
சினங்கொண்டு அதிக ஆவேசத்துடன் அம்புமூரிபொ

அச

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

ழிந்தனள். அப்போது அரசன் ஆற்றலுக்கு அஞ்சிக்கா
ளியின்சேனையெல்லாம் கால்வாரிக்கொண்டன. சோழன்
கருணைத்தடங்கடலாகிய பாசூர்நாதன் அளித்த தேரி
லேறி அப்பெருமான் கொடுத்த ஆயுதத்துடன் காளிக்கு
எதிர்செல்ல அவள் சோர்வுற்று எதிர்நின்றாள். உடனே
அவளைப் பாசத்தா லிறுக்கக்கட்டித் தனது படையினை
யேவி மோகன் சிரத்தினைக்கொண்டு அவன்பொருள்
களையெல்லாம் கிரகித்தனன். அப்போது யுத்தகளத்தி
லிறந்தசேனையனைத்தும் தேவதேவனாகிய மகாதேவன
ருளால்பிழைத்து எழுந்தன. சோழன்காளியினைப்பாசூ
ர்நாதன் சந்நிதானத்தில் விடுத்த இவளை என்னசெய்
வது என்றனன். முன்னமே இவ்வூர் எல்லைகளெக்காவல்
கொண்டிருக்கு மாகாளி, பாசூராளி, பொற்றாளி, எல்
லையாளி என்ற நால்வருடன் இவளையும் விலங்கிட்டு,
ஐவ்வாலயத்துள் வைப்பாயென நாதன் கட்டளையிட்டு,
'அங்கனமே செய்து காஞ்சிக்கரிகாலச்சோழன் றன்னிக
ரின்றிப் பரமசாம்பவகோடிகளு ளொருவனாய்வாழ்ந்து
வந்தனன்.

காளியைச் 'சிமையில்தைத்தசருக்க முற்றிற்று.

அரவமாட்டிய சருக்கம்.

சிவபாதவிருதயர்களே ! வேதமணம்விசும் வேயி
னடியின்முனைத்த விமலனார் அனுக்கிரகம்பெற்று அரசு
செய்துகொண்டிருங்குங்கரிகாலச்சோழன் மோகூர்காளி!
யினைச் சிறையினில்வைத்த செய்தியைக் கச்சியூர்க்குறு
ம்பனெனு மொருசமணன் கேள்விப்பட்டிப் பொருமை
கொண்டு அச்சோழனைச் சூழ்ச்சியில் வெல்லவேண்டு
மென்று வருதி, தந்திரங்களில் வல்ல சில சமணர்களைய
ழைத்துக்கூற அவர்களவ்வாறேசெய்துமுடிப்போமென
வாக்களித்துச்சென்று ஒருமந்திரயாகம்பி வளர்த்தனர்.
அவ்வியாகத்திலிருந்து சிவந்தமேனியினையும், வளைந்த
பற்களினையும், விரிந்த மயிரினையும், ஏழுநாவினையுமு
டைய ஒரு அக்கினிதோன்றி, இங்கென்னையழைத்தகா
ணமேதென்றது, காஞ்சிமாநகர்க் கரிகாலச்சோழன் திரு
ப்பாசூரிலிருந்துகொண்டு மோகூரினைச்செயித்து, அவ்
வூரினுக்குக் காவலாக விருந்த காளியாம் பெண்ணைச்
சிறைவைத்தனன். அவனைத் தண்டித்தல் வேண்டுமெ

* இக்கச்சியூர் காஞ்சிபுரமன்று திருப்பாசூரினு
க்குவடக்கிலிருந்த சமணர்பாடி.

1) இவ்வியாகம்வளர்த்தவிடம் கொழந்தனூரென்
று இப்போது வழங்குகின்றது.

ன்று சமணர்கூறு, அக்கினியவர்களைநோக்கி, அரசனீதி
தவறுவானாயின அக்குற்றமியாருக்காகும், அதைக்கவ
னிக்கவேண்டிய அவசியநமக்கில்லை, சத்தியினையேசெயி
த்து அவனைச்சிறைவைத்தானென்றால், அவனைச்செய்க்
தநம்மால்முடியுமோ? நீதி குன்றாதபேருக்கு நிகழ்வது
வெற்றியே யாகும், நீதியில் பழுவினோருக்கு நிகழ்வது
தோல்வியாகும், சோழன் நீதிதவறாதவனாகையால் செய
ம்பெற்றான், நீதியைத்தவறிய காளி தோல்வியுற்றான்.
விரதபங்கம் கருதாத குலத்தினராகிய நீங்கள் இங்ஙன
ந்தீமைசெய்ய நினைக்கலாமோ என்றது. சோழனுடைய
வல்லமையினைக் கேட்டக் கச்சியூர்க் குறும்பன் பயந்து
அவனை வெல்லும்படி யெங்களைக் கேட்டுக் கொண்ட
னன, நாங்களும் அங்ஙனமே செய்வதாக வாக்களித்த
னம். ஆகையால் நீ இப்போது ஒரு பாம்பாக வேண்டி
யதென்று சமணர்கள் கேட்டுக்கொண்டவுடன் அவ்வக்
கினியானது உடலைமுறுக்கிச்சீறி, ஒலிபாடம்விரித்து பற்
களினின்று நஞ்சுமிழ்ந்து,வாயைத் திறந்து, வாலாட்டி,
கண்களினெருப்புப்பொழிய மண்மேல் பாம்பாகி ஆட்
டியது. அதனையொரு குடத்திற் றங்கும்படி கேட்டுக்
கொள்ள அது அவ்வண்ணமே குடத்தி் னுழைந்தது.
அரவே! கரிகாலச்சோழன் இந்தக் குடத்தைத் திறந்த

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

அள

வுடன மலைபோலெழும்பிச் சபையிலுள்ள அரசாமுத
 லானயாரையும் விழுங்கிநவாயாகவெனக் கேட்டுக்கொ
 ண்டு, அதன் சம்மதத்தினையும் பெற்று, அக்குடத்தின
 வாயைமுடி அபுபாம்பினைவாழ்த்திக் கையாற் றொழுது
 போற்றி, எங்கெண்ணத்தினைமுடிக்க நீயல்லாஸ்வேறி
 ல்லையெனப் பலதரமியம்பி மந்திரம் தடையினைவிட்டு,
 பாம்படைந்த பாற்குடத்தினைக் கச்சியூர்க் குறுமபனி
 ட்டுஞ் சமணர்கள் சேர்த்தனர். அவன கண்டு மகிழ்ந்து
 ஒரு திருமுகமெழுதிப் பாற்குடத்துடன் தந்திரத்தில்
 வல்ல சில தூதர்வசமாகக்கொடுத்துச் சோழனுக்கு அனு
 ப்பிவைத்தான். அத்து தூதர்கள் பாசூருக்கு வருவதற்
 குமுந்திக்கற்பகநாட்டுத் தேவேந்திரனையொத்த கரிகா
 லன் கனவினில் வேயின்றமுத்தர் வெளிவந்து அன்ப !
 ளானையதினம் நினது சபைக்குப் பாம்படைந்த பாற்குட
 மொன்று வருமென்று கூறினர். சோழன் விழித்தெழு
 ந்து பெருமானின் கருணைப்பெருக்கை வியந்து தனது
 நித்தியக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு மந்திரிபிரதானி
 கள் சூழச் சபையில் சிங்காசனத்திருந்து தான் கண்ட
 கனவினைத் தனது மந்திரி முதலியவர்கட் கெடுத்துச்
 சொல்லினர். அவர்கள்கேட்டுநமக்குப் பரங்கருணைத்தட
 ங்கடலாகியபாசூர்நாதனுள்ளன், பயமில்லையென்று பேசிக்

கொண்டிருக்கையில், கச்சியூர்க்குறும்பனனுப்பிய பாற்
குடத்தினைத் தூதுவர்கள்கொண்டுவந்து சபையில்வைத்
து, திருமுகவோலையினையீந்து தொழுது நின்றார்கள்.
அவ்வஞ்சகக்குறும்பனோலையை அரசன்படித்துப்பார்த்
துத் தூதுவர்களே ! நீங்களென்செய்வீர், பாவம், ஆல
காலமுண்ட ஆண்டவனென்பாலிருக்க விந்த அல்பசெந்
துவாகிய பாம்போ வெனைக்கொல்வது என்றுகூறி, இப்
பாற்குடத்தினை நாமவிழாவிட்டால் பயந்ததாக நிந்தனை
வருமே என்றாலோசித்துக் கொண்டிருந்தனன். அப
போது, குவலயமெலாம் போற்றுங் கொன்றைவேணிய
ங்கடவுள் ஒருகுடமிவேடந்தாங்கினர், நெற்றியிற் சிந்தா
ரப்பொட்டிட்டு, வெண்ணீறுபூசி, கருடப்பச்சையிருகா
திலுசேர்த்து, முகரோமமுறுக்கி, பாம்புகளைமாலேகளா
கப்புனைந்து, பிரம்பேந்தி, பட்டணைந்து, இடது காலில்
விருதுகட்டி, சீடர்கள் பாம்புபெட்டிகளைத் தாங்கிவர,
சிவிகையேறி செயகண்டி, தாளம், முரசு, கொம்பு, காள
ம், மணிமுதலிய முன்னார்ப்ப, நான்குவெள்ளிக் கம்பங்க
ளின்மத்தியிலொரு பொற்கம்பமுயர், அதில்கைசுவாள்,
சம்மட்டி, கண்டை, உலக்கை, மீசட்டையின் கொடிகள்
முதலியகட்டி, பரிசுனமுன் கொண்டிசெல்ல, சீடர்கள்
யாரும் அம்பேந்தி ஆடிப்பாடித் தங்கள் வல்லபங்களை

திருப்பாகூர்ப் புராணம்.

அக

யோதிவர, பிடாரர் குருபரன்வந்தான், வந்தானென்று
 சின்னந் தானா யூத, இராஜராஜேந்திரனாகிய கரிகாலச்
 சோழன் செய்த பூர்வத்தவப்பயனே திரண்டு ஒருவடி
 வங்கொண்டு வந்தாலென்ன, இராஜசபையில் வந்தெழுந்
 தருளினர் மன்னர்மன்னவன் அக்குடிமியேட முடையா
 னாத் தரிசித்தமாத்திரத்தில் இருகரங்களையுந் தன்னைம
 றந்து சிரமேற்கூப்பி, சொற்கீழறி, உரோமஞ்சிலிர்க்க,
 மந்திரியின்முகத்தைநோக்கி இக்குடுமியாவர் ? எனது
 பூர்வ வினையையொழிக்கவந்த புண்ணியமூர்த்தியே ?
 என்ன, அக்குடுமி வேந்தனைப்பார்த்து, மனை ! அவ
 மாட்டவின் நாம்வந்தோம் அங்ஙனஞ்செய்ய வுமக்கு
 இச்சையோ ? எனறனர். வாடிய பயிரினுக்கு மாரிவந்து
 தவுமாறுபோல நாம்வாடியகுடிமி யிங்கு நமக்கு நண்ணி
 னொன்று அரசன்மிகிழந்து குடுமியாரோ ! இந்தப்பாற்
 குடத்துப் பாம்பை யாட்டுவீராகவென்று முன்வைத்த
 னர். பிடார்தலைவர் ஈங்கிது நமக்கு அரியதொழிலோ
 வென்று அந்தப் பாற்குடத்தையவிழ்த்து, தட்டி, சிறி
 துதுரநீங்கி, பாம்புபுதிர்நோக்க வுதி, மூடியைத்திறக்க,
 அதினின்றும் மலையினைப்போலெழும்பி, படம்பிரித்து
 நின்றுிடக் கண்டிடாரோடினர். அரசுனும் நெஞ்சங்கலங்
 கினன், பாம்புடலைத் காணும்பொருட்டித் தேவர்கள்

ஆகாயத்தினெருங்கினர். குடுமியானவர் பாம்பினைநோக்கி அழைப்ப, அது திருவடிவில்வணங்கி, உடல்குறுகி, படஞ்சுருங்கி நின்றது. குடுமி ஒரு முழந்தானே யூன்றி ஒருமுழந்தானேநீட்டி, ஒருகரம் பாம்பைத்தூண்ட, ஒருகரமடக்கி, மதுரகீதமுண்டாம்படி, இசைக்குந் தகுந்த ஏழுதுளைகளமைந்தமூங்கிலினைச்சுரைக்காயிற்சொருகியவொருகருவியினைத்தனது திருவாயினில்வைத்தாது, மலைகளுருகின, கடலலையினைமோதாது அசைவற்றது, சூரியன் சந்திரனாயினன், காற்று சலனமற்றது, அக்கினிசுளிரந்தது, சராசரப்பொருள்களைத்தும் உணவுமறந்து பகைமறந்து ஒருதன்மையாயின, குடுமியானவர் பாம்பினையெடுத்து எறிந்து எறிந்து ஆட்ட, நிருபன் கண்டு குடுமியே ! நினக்குவேண்டுவதுயாது ? என்ன இப்பாம்பினை நான் சுற்றிவிடில் இதுசூழ்ந்தவட்டமெலாமெனக்கு நல்குதியென்ற குடுமிக்கு அங்ஙனமே தந்தோமெனத் தராபதி தானாவார்த்தனன். உடனே சோமசுந்தரக்கடவுள் பாம்பினைச்சுழற்றி விட்டனர். அது ஒரு காததூரம்போய் வளைந்து வந்துவிழுந்தது. மறுபடியும்பிடித்துக் கிச்சியூர்க் குறும்பனுடல்மாளச்செய் என்று எறிந்திடலும், அது பாம்புருவமாறி அக்கினி யுருவங்கொண்டு போயவனை யழித்தது. அரசர்கோமானதிசயித்த

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

சூக

னா, அண்டர்கள் கற்பகப்பூமழைபொழிந்தனர், அந்த
 ரதுந்துமி யாகாயத்திஸ்முழங்கின, அரியயனோடாரொ
 லாற்றொழுதேத்தித்துதிசெய்தனர், வந்தகுடுமியார்கின்
 'கையேறிக் கோயிலிற் பிரவேசித்தனர், உடன்வந்த பரி
 சனமறைந்தனர், நிருபன் ஆலயத்திற்சென்று ஆனந்த
 பரவசனாய்ப்பாடி, சுண்ணீர்சொரியவருகி, நெஞ்சழிந்த
 உடனடுங்கி நினறவுடன், அரசனே ! அரசின் வரவினை
 நின்கனவிற்கூறினோம், பின்னரதையெடுத்தாட்டினோம்,
 ஆகையால் நீ யெனக்குத் தத்தஞ்செய்ததனை மறவேல்
 என்றொரு அசரீரி பிறந்தது. பெருமானே ! இவ்வண்ட
 மெலா முன்னதாக விருந்தும் எனையொரு பொருட்
 டாக வெண்ணிவந்து சிறிதுபூமிகேட்பதும் ஆச்சரியம்,
 இங்ஙனங் கேட்பது அடியேனை யாட்கொள்ளவேண்டி
 யேயன்றி வேறில்லை, நீ யென் மாட்டுவைத்ததிருவருளை
 யென்னென்று வியம்புவேன், எங்ஙனம்புகழ்வேன், என்
 று பலவாறு மொழிகுளறித் தொழுது புறம்போந்து,
 பாம்புகுழந்த வட்டமனைத்தும்பாசூர்ப்பெருமானுக்கெ
 ன்று தற்சிலையிலெழுதி நாட்டிக்களித்தனன். பசுபதியா
 கிய பரமன் சுழற்றிவிட்டபாம்பினது தலைவிழுந்தவிடம்
 தலைக்காஞ்சியூறொன்றும், குண்டிவிழுந்தவிடம் குண்டி
 யூறொன்றும், உதப்பைவிழுந்தவிடம் உதப்பையென்றும்

வால்விழுந்தவிடம் அரன்வாலென்றும், ஆடயெரிந்தவிடம் ஆடரவீன்பாக்கமென்றும், பாம்பினுடலில்பெரும் பாகம்விழுந்தவிடம் பெரும்பாக்கமென்றும் இப்போது ங்கூறிவருவர்.

அரவமாட்டியசருக்க முற்றிற்று.

திருமலிசெல்வச் சருக்கம்.

சிவத்துக்கினியசெல்வர்களே ! கருங்காலனையுதைத்த செங்காலனாகிய கண்ணுதலேலான் கழலிணைமறவாக் கரிகாலச்சோழன் சிற்பசாத்திரங்கனில்வல்ல சிற்பசாஸ்திரிகள் பலரையழைத்து, பவளச்செவ்வாய் பார்வதி சமேதனாகிய பாசூர்நாதனுக்கு வேண்டிய வாலயமாதி புரிகவென்று கட்டளைமிட்டனன். அச்சிற்பிகள் வலம்புரி விநாயகருக்கும், சுப்பிரமணியருக்கும், பாசூர்நாதருக்கும், தங்கரதலியம்மனுக்கும் தனித்தனி விமானங்கள், மண்டபங்கள், மதில்கள், கோபுரங்களுண்டாக்கி, வீதிகள், மாடங்கள், சதுக்கங்கள், சந்திகள், சாலிகள், தெற்றிகள், மன்றங்கள், பொதுக்கள், குன்றங்கள், குளிகைகள், கூடங்கள் முதலிய, அன்னவானனுங் கண்டதிக யிக்க அமைத்தனர். முன்னர் தேவதேவனாகிய சிவபெ

ருமான் தீருவருளினால் மருள்கொண்ட சேடச்செல்வர் இம்நகரின் அலங்காரங்களைக்கண்டு, நாம் நினைத்ததை முடித்தன னம்பரஞ்சோதியென்று கவலைதீர்த்து எம் வாழ்வைமாற்றினின்னியடிக்காளாக்குவா யெம்பெருமானே ! என்னுதோத்திரஞ்செய்து, எண்ணருங் கைலையிலிருப்பிடங்கொண்டனர். இக்காட்சியினைக்கண்ட வரசர் ஈங்கிவர்பெற்றபேறு யார்பெற்றொன்று வியந்து, சிவாலயபூசைமுட்டாது நடந்தேறிவரச்சிலரை நியமித்து, நால்வகைச்சாதியினரையுங் குடியேற்றினன். பின்னரொருநாள் மனத்தினும் வேகமானகுதிரையேறி வடக்கு நோக்கிச்சென்று, வடவரையைச்சாடி, அதன்மீதுதனது புலிக்கொடியைவிறுத்தி, விடதமலை, ஏமகூடம், மகாகயி முதலியதரிசித்து, இமயத்துந்தனது கொடியைநாட்டி, கங்கையையடைந்து, காசிபாலயத்திளெழுந்தருளியிருக்கும் ஆதிசைவர்களாகிய குருக்களமார்களைத் தரிசித்து வணங்கி அவர்கட்குத் திருப்பாசூர்நாதன் திவ்விய சரித்திரங்களை யெல்லாமெடுத்தாத்து அருமறைவேதாக மங்களை யுணர்ந்த அந்தணர்மணிகளைத் தேரின்மேலெழுந்தருளச்செய்துகொண்டு, வழியிலுள்ள பெருங்கருணையாளன் பிழபவதலங்களையெல்லாம் தரிசனஞ்செய்துகொண்டு, தேவர்கள்கூழ், இந்திரன் வருவதுபோலத்

திருப்பாகுரிம்பிரவேசித்து, சிவாலயப்பூசனையெச்சிவா
கமங்களிற்குறித்தபடி சைவவேதியர்களைக்கொண்டு நட
த்தி வந்தனன். சோழன் வடவரைக்கேக்கும்போது தன
னுடன் வலமிடந்தோள்போல்வந்த சோழகுமரருக்கும்
சைவருக்கும், அப்பதிசூழெல்லையினே மூன்றுபங்காக்கி
யீந்தனன். எம்பெருமான் பூசையென்றுந் தடைபடாது
நிறைவேறிவர ஈக்காட்டிக்கொட்டத்தில் உத்தமகுலோ
த்தமரானபழையவேளாளர்களே யென்றுணர்ந்து அவா
களுக்கு முதன்மையீந்து அவர்களுள் குற்றமொன்றில்
லாதமாதவரொருவரைநாடி, அவருக்கு உருத்திரதேவ
னெனப்பட்டங்கட்டி, மடாதிபத்தியமுந்தந்து, மகேசுரபூ
சைவமுதவரதுநடந்தேறிவரச்செய்து சகலசெல்வங்களும்
வளரவைத்தனன்.

நிற்க. சத்தியுடன் சிவாலயம் உயிரோடுமெய்யுண
ர்வாயும், பரிவாரங்கரணங்களாயும், செய்குன்றிஞ்சிபொ
றிகளாயும், தத்துவங்கள் மாடங்களாயும், அகழி பூதவு
டலாயும், நான்குவாயல் நான்கு முகங்களாயும் பாகு
ரானது நான்முகனையொத்துவிளங்கும். ஆகாயத்தினே
த்தாங்குவதுபோல உயர்ந்திருக்கும் வீடுகளின்மீது சந்
திரகாந்தக் கற்களினுலமைத்த இடம், மலைகளின்மீதுள்
ள கிண்களையொக்கும், அங்கு வருஞ்சந்திரனைக்கண்டு

உருகியருவீபோல வீழ்கின்ற புனலானது தேவாதிகே
வனாகிய சிவபெருமானது சந்திரசடாபாரத்தினின்று
மோடிவருங் கங்கையினையொத்திருக்கும். வெள்ளியினு
லும் பொன்னினாலும் பளிங்கினாலும் விளங்குமாடங்க
ளின்மீது, பொன்னாலும் நீலத்தாலும் பச்சையாலுங்
கட்டியுள்ள ஆரமியங்கள் அன்னம கருடன் இடபம்
இவைகளின்மீது அயன்மா ஸ்வித்திரனேறியிருத்தலையொ
த்திருக்கும். முற்காலத்தி லீந்திரனால் சிறகரியுண்டமலை
களனைத்தும் வீதிகளிலடைந்து நிறைந்துபூமியிலிருந்து
ஆகாயத்தளவுமுயர்ந்து அஸ்விந்திரனேவெல்லத் திருப்
பாசூர் நாதனிடம் வரம்பெற்று வானத்தினையேநோக்கி
ப்பெரும்படைபெழுந்து யுத்தஞ்செய்ய மனிதராகிய
படையுய்த்தன்மேல் வாழுதலை நிகர்க்கும்படியாகவொ
த்தவீடுகளெங்கும் விளங்கும். இத்தகையவீடுகளின்மீது
பொறகுடங்களுடன் கண்ணாடிவைத்திருப்பது மலையின்
மீது சந்திரனுடன் சூரியன் உறவுசெய்தாலென்ன வெ
த்திருக்கும், தங்கள் தங்கனாயகர்களுடன் புலவிக்கால
த்திலாடியுமாதர்கள் வீசியஆபரணமுதலியவீதிகளினி
றைந்துவிளங்குவது குபேரன்கடைவிரித்ததையொத்தி
ருக்கும். ஒளிவீசாவின்ற அழகிய வீதிகடோறு மமைந்
தவுன்னதமான வீடுகளின்மீது அழகிய நாயகர்களும்,

நாயகிகளும் வினையாடி யொருவர்மேலொருவர் துருத்தி
கொண்டு குங்குமநீரைவீச உபரிகைகளில் அந்நீர்தடா
கம்போலத் தேங்க அதிர்ச்சந்திரன்படிந் துதன்வெண்மே
னிசெம்மேனியாகவிளங்குவன். பொன்னாற்குயிற்றிமணி
யாலிழைத்து ஓங்கிய மாடங்களின்மீது வண்டிகள்தேன்
சொட்டுங்கற்பகப்பூவிவிருக்கும்நிலைபெற்ற அழகியமின்
னலைப்போல இடையினையாய்ந்த மாதர்களுடைய மலர்
மென்கூந்தலில் உள்ளமதுவினையுண்டு மறுபடியும் தன்
னுலகைநாடாது இசைபாடித்திரியும். மானினைபேந்தி
ய செவ்விய திருக்கரத்தினையாய்ந்தவரது நெற்றிக்கண்
னூல்வந்துபொடியாகவீழ்ந்தமீனக்கொடியினையுடைய
மன்மதன் பஞ்சபாணங்கள் வீதிகடோறு நெருங்கிய
இளைஞரிடத்திடமாகக்குலவும். விண்ணைமுட்டியநீண்ட
மாடத்தெங்கும் அன்னாடைமடவரர்நிற்கை, மயில்கள்
பலநீண்ட மலைகளின்மேற் றேன்றுதல் போலும், மாதர்
கள்மூட்டி மகிற்புகைசேர்ந்த மாளிகைகள்மீது காதுக
ளிலுள்ள மகரக்குழைகளின் பிரகாசம் தேகமுழுதும்
வீச நின்றுகொண்டிருத்தல், மேகத்தங்கிய வுயர்ந்தகிரி
களின்மீது மின்னறகூட்டங்கள் விளங்குதலையொக்கும்.
சந்திரமண்டலத்தினத்தோய்ந்த மாடங்களின்மீது நெரு
ங்கி வரிசையாகவிளங்கு நீண்டவெண்கொடிகளாடுவது,

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

கூஎ

ஆகாய கந்தையிலுலவு மீன்களையொக்கும், அன்றியும்
இத்திருப்பாசூரேமோட்சவீதி இவ்விடம் யாவரும்
வாரும்கொண்டு பலவுலகத்தவர்களையும் கூப்பிடுதலையு
மொக்கும், பிராம்ணர்கள் உபரிகைகளின்மீது ஏறியிறங்
குவது தேவர்க்கு ஆகாயத்தினின்றும் வீடுகளைச்சோபா
னமாக்கக்கொண்டு இறங்குவதனையொக்கும். வளங்கணில
வு மணிமாடங்களிலுள்ள பிரகாசம்பொருந்திய பலக
ணிவாயல்தோறும், ஆபரணங்களை யணிந்த மடவார்
முகங்கள் தோன்றும் காட்சியானது, அனைக்கமான சந்தி
ரர்களு தங்கள் கனங்கங்களை யொழித்துக்கொண்டு மலை
களமேவ்தோன்றுதலை நிகர்க்கும், அவ்விடங்களிலுறை
யுமன்னங்கள் மறைவாக் விருந்து அம்மாதர்க ணடையி
னைக்கற்கமுடியாது நேரே சமீபத்திலிருந்து பழகுதற்
கு வாழுதலேநரும். ஓங்கிய வெழுநிலையோடுங் கூடிய
மாடங்கள்தோறும் வாழும் பெண்கள் பகலுயிரவும் பா
சூரகாதலையே புகழ்ந்துபாடும் பாட்டினொலியும், நட
னசாலைகளிலே நடந்து முருத்திர கணினியரிங், சிலம்

பொலியும், பல்வாத்தியங்களி னொலியும், 'கல்விபயிலு
 வோர்களுாலியும், வேத வொலியும், வீதிகடோறும்
 தேர், கரி, பரி, ஆள்கள் சஞ்சரிக்குமொலியும் கூடிக்கட
 லொலியினு மதிகப்பட்டுவிளங்கும். எந்நிலத்திலுமுண்
 டாகும் பொருள்களெல்லாம் இங்குக் கர்ணப்படலால்
 உடவினையும், இறவாதபேரின்பத்தினைப் பயத்தலாற்சிவ
 லோகத்தினையும், செல்வம்பொலிந்திருத்தலால் அளகா
 புரியினையும், அழகினால் பொன்னுலகத்தினையும், சகல
 போகங்களுமமைந்திருத்தலினால் போகபூமியினையும்,
 இப்பாசூரொத்தலினால் இதன்மகிமையினை யென்னவெ
 ன யாவராலெடுத்தாக்கக்கூடும். குங்குமமமைந்தபுய
 ன்களோடும்கூடிய நாயகர்களையும், கோவைப்பழம் போ
 ன்ற வதரத்தினையாய்ந்த அழகியவனையல்களைப் பூண்ட
 நாயகிகளும், சந்திரனையொத்த நெற்றியினையாய்ந்த சே
 யுயர்களும், எப்போதுங் குதூகலத்தோடு வாழுகின்றவ
 ள்களும், பரிசுத்தம்பொருந்திய நந்தவனங்களும், பிரகா
 ம்பொருந்தியவேதிகைகளும், தாமனாயில்வசிக்கும் இல
 குமியின்வாசமுடி, மழலைத்தீஞ்சொல்லுமே யென்கணு

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

சுரு

ங்காணக்கூடிய அருமையான மங்கலநினைந்த காட்சியி
னையாவருக்குவகொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் இத்திருப
பாசூர்.

திருமலிசெல்வச்சுருக்க முற்றிற்று.

திருவிழாச் சருக்கம்.

சிவகரணங்களையுடையமுனிவர்களே ! கவின்பெறுநீ
றும், கண்மணிமாலையும், கல்லடையுமுடையார் கண்
னுதன்மூர்த்தியேயென்று, கனிந்துவணங்கும்கரிகாஸச்
சோழன், பண்ணவர்போற்றும் பாசூர்நாதனுக்குப் பல
திருவிழா வெடுத்தப்பரிந்து, கண்களாரத்தரிசிக்க ஆவ
ல்கொண்டு, அனாதியிற் சதாசிவத் தைம்முகமொன்றி
லவதரித்து அவராலேயே தீட்சிக்கப்பெற்ற ஆதிசைவர்
களாகிய குருக்கள்மாரை யுழைத்து, வேதபாஷியங்களா
கிய காமிகாதியாகமங்களின் கருத்தை விசாரித்து, வை
காசிமதி பூசுநகரத்திரத்தில், அழகெல்லமொருங்கமை
ந்த ஆலயத்தில் விடைக்கொடியேற்றி, நான்குமாடவீதி
களையுமலங்கரித்து, எங்கணு மகரதோரணங்கள்கட்டி,

திருப்பாகுர்ப் புராணம்.

பற்பலமணிகளினிழைத்த தம்பங்கடோறும் கமுகமரங்க
ளும், பசங்குலை வாழைமரங்களுநாட்டி, வீதிகளின் சந்தி
களில் பூப்பந்தல்களைத் தூக்கி மாளிகைகளின்மீது வெ
ணகொடிகளை வரிசைவரிசையாக நிறுத்தி, ஒவ்வொரு
வீட்டின் திண்ணைகள்மீதும் பூரணகும்பங்களை வைத்துத்
தெருக்கடோறும் பணிவீர்தெளிந்துப் பின்னர், தனிப்ப
ரம்பொருளாத் தந்தையாகிய பாகுரநாதருக்கும், தனித்
தாயார்தங்காதலியம்மைக்கும் காப்பணிந்து, பலவாபர
ணங்களையும், பலபீதாம்பரங்களையும் தரித்து, பத்துத்
தினங்களும் பொன்மயமான புற்பலவிமானங்கள்மீதும்,
பற்பல வாகனங்கள்மீதும், விசித்திரவடிவங்காசமமைந்த
இரத்தத்தின்மீதும் காலைவிலும் மாலைவிலும் மாடவீதி
வலம்வரவெழுந்தருளச் செய்வித்தனன். ஒவ்வொருநா
ளும், ஆனைமுகன், ஆறுமுகன், சண்டேசர், அம்மையா
ருடன் அருட்பெருங்கடவுள் மாண்டவனாகிய பாகுர
நாதன் காலைவீல் வீதிவலம்வந்தபின்னர்; இரவில் மகா
சைவர்கள் வேதபுராரணமோதவழி நுங்கிலியதுபமெ
ங்கணும்வீசவும், வெள்ளடியார்கள் நாமூலவிகள்கூறவும்;

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

நா.க

வெண்கொற்றக் குடைநிழலைச்செய்யவும் சாந்தாற்றிறெ
ருங்கவும், சாமரவீச்சவும், எள்விழுதற்குஞ் சிறிதுமிட
'மின்றி அன்பர்கணெருங்கிவரவும்;' சூரியன், சந்திரன்
நட்சத்திரம், யானை, யாளி, சிங்கம் போன்றதீவர்த்திகள்
முன்னும்பின்னு மாயிரமாயிரமா யேந்தவும்; தாளம்,
தண்ணுமை, திண்டிமம், சின்னம், சங்கம், எக்காளம்
பூரி, குடமுழவு, முரசு, பறை, கைப்படகம், யாழ், பேரி
கை, காகனமுதலிய வரத்தியங்கள் முழங்கவும் வீதிவல
ம்வந்தனர். பிராமணமாதர் அட்டமங்கலத்துடனே யெ
திர்கொண்டனர். தேங்காய், தாம்பூலம், காக, கற்பூரசு
துடனே ஒவ்வொருவீட்டிலும் தீபாராதனை செய்தனர்,
சிலவடியார்கள் லாகூனார், கிண்கிணியோசை, சிலம்போ
சை, மேகலையோசை மிகுந்தோங்க ஆன்னகடைபோல
நடையும், அம்மபையர்போ வழக்குமுள்ள நாட்டியப்பெ
ண்கள் கூட்டங்கூட்டமுறையுக்கடி யெக்து நாட்டியமாடி
னர்.

சூட்சுமியக் குழப்பன்வந்தான்
புண்ணியாவர்த்தப் புராரிவந்தான்

மாணிக்ஷமாபுரி வள்ளல்வந்தான்
 பிரளயாகலபுரப் பெம்மான்வந்தான்
 'மாயாபுரியில் மகிழ்வோன்வந்தான்
 தங்காதலிபுரத் தானுவந்தான்
 அபயபுரத்தங் கண்ணல்வந்தான்
 சோமபுரத்துச் சூலிவந்தான்
 பரஞ்சுடர்ப்பதியின் பரமன்வந்தான்
 மங்கலமாபுர மகேச்சுரன்வந்தான்
 மால்வினைநாச வாணன்வந்தான்
 வாசபுரியில் வாழ்வோன்வந்தான்
 பாசூரெங்கள் பண்ணவன்வந்தான்

என இத்தலத்துப் பதின்மூன்று திருநாமங்களை
 யுஞ்சொல்லி அன்பர்கள் தோத்தரித்து ஆரவாரித்தனர்.
 இத்தகைய ஆடம்பரங்களுடன் பாசூர்நாதன் வீதிவலம்
 வந்து ஆகாயத்தினையளவியு் வெழுநிலைக் கோபுரவாய
 லையடைத்தனர். ஆதிசைவர்தள் நிலேதனத்துடன் தீபா
 ராதனை காட்ட, உருத்திரகண்ணிகைத் தாள்விச்சமருவி
 யுந்நன்மிட, ஆஸத்திசுழற்றி எச்சரிக்கை சோபனம் பா

திருப்பாகூர்ப் புராணம்.

நா.ந.

டினர். துவிதியசம்புவாகிய நந்தியெம்மீபருமான் வேத்தி
ரப்பண்டியுடன் முன்னேசெல்லச் சிவாலயத்துட் பிரவே
சித்துப் புண்ணியமூர்த்தி திருவோலக்கங்கொண்டெழு
ந்தருளியிருந்தனர். இவ்வகையாகப் பத்துத் தினமும்
விழாக்கோலங்கொண்டு, பாலாற்றின்தீர்த்தமாடி, மவுன
பலிதூவி, பிறபூசையுமாற்றித் தூக்கிய விடைக்கொடி
யை யிறக்கினர். வைகாசிமாதம் பிரமோர்ச்சவ முடிந்த
பின்னர், ஆனிமாதம் வசந்தோற்சவமும், ஆடிமாதம்
உலகமாதாவாகிய தங்காதலியம்மையாருக்கு ஆடிபூரவு
ற்சவமும், ஆவணிமாதம் மலைமகள்மகிழ்ந்தளித்தமூலா
தாரப்பொருளா மதகுஞ்சரத்திற்குச் சவுத்தி யற்சவ
மும், புரட்டாசிமாதம் நவராத்திரியற்சவமும், ஐப்பசி
மாதம் சூரணைப்பிளந்தகந்தரவடிவேலேந்திய சுப்பிரம
ணியசுவாமிக்குச் சஷ்டமயற்சவமும், கார்த்திகை மாதம்
ஞானதீபவற்சவமும், மாசிமாதம் அகிலலோகங்களை
புமரீட்டிவைக்கு மறைபுத ஆனந்தத்தாண்டவீசபேசனு
க்கு அபிஷேக தரிசன வற்சவமும், தைமாதம் தெப்ப
லாற்சவமும், மாசிமாதம் சர்வசங்காரகாலத்தில் பிரம

விஷ்ணுமுதலியுதவர்க்கெல்லாம் பிணங்களாய்க் கிடக்கத்தனித்துவின்ற தம்பரலிரவுகாலமாமுஞ் சிவசாத்திரியுற்சுவமும், பங்குனிமாதம் திருக்கலியாணசந்தரமகோற்சுவமும் நடத்திவைத்தனன், அனறியும் நித்தியத்திருவிழா, மழைக்காலத்தில் பனித்திரோற்சவம், முன்பனிப்பருவத்தில் விடியகாலநூசை, பின்பனிப்பருவத்தில்திருப்பொன்னூசல்முதலியனவுரிறைவேற்றினர். இத்திருவிழா காலங்கடோறும், கரிகாலச்சோமுன் அனேகமானபூதானம், கஜதானம், அகவதானம், கோதானம், கனனிகாதானம், கவானதானம், அனனதானமுதலியசெய்துவந்தனன். பின்பு ஒருநாள் அரசவள்ளல் மங்கலதீர்த்தத்தில் நீராடி, அனுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, திருநீறுத் திருக்கண்மணிமாலையுங் தேகமெவாம்விளங்கவணிந்து, இருவகைமுன் சிவசின்னமேற்குவியத் தோன்றிய பேரன்புடனே, செல்வத்திருத்தோபுர வாசலிற்சென்று, வணங்கியுள்ளேபிரவேசித்து, முறையாகப்பித்தட்சணஞ்செய்து தெய்வத்தன்மைபுடன் திகழ்ந்தி யோங்கு மூங்கிலினடியில்தேசோமயமுந்தக்கடல்போலிவங்குவ

கருணாநிதியான பாசூர்நாதனைக் கண்ணாரககண்டு, கருத்திடிமாகக்கொண்டு, அஷ்டாங்க, பஞ்சாங்கமாக அடிக்கடிவணங்கி, மகிழ்ந்து, ஆனந்தக்கணணீர் சொரியத் தானேமுனைத்த தயாரபரமூர்த்தியாகிய முத்தையனைத் துதிசெய்யத்தொடங்கினன். சங்கரா ! என்னிஷ்டமெல்லா நிறைவேறியது. சம்புலே ! நான் பாக்கியவரனாயினேன், சாம்பசிவனே ! நான் பெற்றபேறு எவர்பெற்றாசதாசிவனே ! அனைக்கோடி சென்மாந்திரங்களி லடியேன்செய்த புண்ணியங்களனைத்தும் இப்பிறப்பிற் பிரயோசனமாயிற்று, என்குலதெய்வமே ! உன்னிடத்தில் மாறுதபத்தியே யெனக்கென்றும்வேண்டும், ஆரமுதே ! உன்னைத் தெய்வமென்றுணராத மூடர்கள் என்வமிசத்திலெந்நாளும் புறவாதிருக்கவேண்டும். அன்றியும் இவ்வற்புதத்தலத்தில் நடக்குந்திருவிழாவைபவத்தினைச்செய்பவரும், செய்யப்பொருளுதவி செய்பவரும், தரிசனஞ் செய்பவரும் இம்மையில் தனமும், பஞ்சசனமும்பெற்று மறுமையில் விவராதவாழ்வையுடையுப்படி கிருபைபுரிந்தருள் வேண்டுமெனதுனன். “ஆய்நனமே, யாசூக”

என்று அசரீர்பிழ்ந்தது, சோழன்கேட்டு அடக்கக்கூடாத ஆனந்தங்கொண்டு, விடைபெற்று, மெல்லிமல்லத்திரும்பிப் புறம்போந்தான். ஆலயத்திற்கு வேண்டிய வரும்பணியெலா நிறைவேற்றி, கற்றவர்களெல்லாம்போற்றுங் காமாட்சிசமேதராகிய கண்ணுதலாமேகாம்பரநாதர் வேதவிருட்சமாகிய மாவடியி லெழுந்தருளப்பெற்ற காஞ்சிமாநகரத்திற்சென்று, பஸ்ம, ருத்திராட்ச, பஞ்சாட்சராதிகைசுவதர்மங்களை நடாத்தி யுலகுபுரந்து புத்திரபௌத்திரருடன் வாழ்ந்து வந்தனன்.

சிவபோகத்தபதிகளே ! நூறுகோடிபிரமர்கள், ஆறு கோடிநாரணர்கள், எண்ணிலாவிந்திரர்கள் தலைமாலையையே மலர்மாலையாகக்கொண்ட துபாநிதியாகிய திருப்பாசூர்நாதன் திவ்வியமங்களகரமான மான்மியத்தினை, எனது அருட்குருவாகிய வாதராயணமுனிவர் அடியேனுக்கு உபதேசித்தருளியபடியின்று உங்கட்குச்சொன்னேன். இப்புராணத்தினைப் பிடிப்பவரும், செவியற்கேட்பவரும் பிறருக்கெடுத்துச் சொல்லுவதும், பொருளுடைப்பவருக்குப்பொன்னுதிர்ப்பவரும், அருசித்துப்பூசிப்

திருப்பாசூர்ப் புராணம்.

௩௭

பவரும் யாவரும் இம்மையிற் பதினா டிபறும்பெற்று
மதுமையிற் தங்காதலியம்மை சமேதராகிய பாசூர்நாத
ன் திருவடி நிழலிற்றங்கி வாழ்வொன்று சூதமுனிவர்
டைமிசாரணியர் கேட்க அருளிச்செய்தனர்.

திருவிழாச்சுருக்க முற்றிற்று

வாழி விருத்தம்.

தங்காதலித்தாயோ டனுதினமுமொருவேயின்
தனிநீழற்கீழ்ப்
பங்காகித்திருப்பாசூர் தனிலமர்ந்தோன்
சேவடியும்பகர் துதிக்கை
யெங்கோனுமறுமுகனுஞ் சுத்தாதி துவித
சைவத்தெழில்விளக்கு
பங்காதவெண்ணீறுங் கண்மணியு
மைம்பதமு வாழ்கவாழ்க.

திருப்பாசூர்ப் புராணம்

முற்றிற்று.

செஞ்ஞானியோகிகள் ஸ்வடிவாழ்க.
